

บทนำ

“ไม่ ไม่ ไม่! ไม่เอาไว้ย!”

“ชั้นนี่ ช่วยกันหน่อยดิ นะๆ”

“เมย์ใจเย็น คิดดูดีๆ ให้เพื่อนคนอื่นช่วยก็ได้ ไม่จำเป็นต้องชั้น
หรอก”

“ไม่เอา ให้คนอื่นทำ คราวหน้ามันต้องแย่งงานฉันแน่ๆ นะๆ แก
ช่วยหน่อยนะ เดี่ยวแบ่งตังค์ให้ด้วย โอเคไหม”

“ให้ช่วยอย่างอื่นไม่ได้เหรอ อันนี้มันยากไป ชั้นไม่ถนัด”

“แค่ไปยื่นส่วยๆ แลกกับเงินตังสองหมื่น สบายจะตาย”

“ไม่เอา นี่ชั้นมาเยี่ยมเมย์นะ ได้กินข้าวบ้างหรือยัง ให้ชั้นโทร.
หาพ่อกับแม่เมย์ให้ไหม แล้วนี่ไปทำอาชีพไหนถึงมานอนเตียงอยู่บน
เตียงแบบนี้”

“อย่ามาเปลี่ยนเรื่องชั้นนี่ ข้าวพวยาบาลเขาก็หาให้กินได้ ส่วน
พ่อกับแม่รู้เรื่องตั้งแต่ชั้นอยู่บนรถตุ๊กเงินแล้วแก ส่วนถามว่าไปทำทำ
ไหนก็ต้องบอกว่าทำมิชชันนารีมาตรฐาน อันนี้ชอบมาก”

“กลับแล้วนะ” ชั้นนี่เดินหนีตั้งแต่ได้ยินเรื่องทำมิชชันนารีแล้ว

“เฮ้ย ล้อเล่นเว้ย ไม่ซ้ำเหรอ”

“ไม่!”

ชั้นนี้หรือ รัตติกาล สหสวรรษ ห่วงเพื่อนมาก เมื่อได้ยินว่าเมย์
ถูกรถชนก็รีบคว้ากระเป๋าเงินกับมือถือวิ่งออกมาจากห้องทันที จน
ตอนนี้เธอสวมแว่นรองเท้าแตะที่มีไว้ใส่ในห้อง แต่เธอลับต้องมายืนฟัง
ความชอบในท่ามาตรฐานของเพื่อนเนี่ยนะ

“โอ๊ย เจ็บขาจัง”

“แสดงเก่งมากเมย์”

แม้จะพูดแบบนั้น แต่ชั้นนี้ก็เดินกลับมาหาเพื่อนที่เตียงพักฟื้น
พร้อมถามด้วยความเป็นห่วง

“เจ็บตรงไหนเมย์ ให้ชั้นเรียกหมอไหม”

“ชั้นเจ็บที่ใจจะแก นี้อยมตื่นแต่เข้าไปปรับชุดสวย ยังไม่ทันได้
ลองลัคนิด แต่ดันมีไอบ้าที่ไหนไม่รู้ขับรถมาชนฉัน”

“แล้วเขารับผิดชอบไหม”

“ก็คุณก็นั่นแหละที่โทร. หาประกันกับรกรโรงพยาบาลให้”

“ก็ยังมี”

“ดีที่ไหนเล่า งานฉันจะเริ่มในอีกสองวันเอง ดันมาขาหักแบบนี้
แกไม่รู้หรือว่าฉันพยายามมากแค่ไหนกว่าจะได้งานนี้มาครอบครอง”

แม้เมย์จะพูดติดตลก แต่น้ำตาที่คลอหน่วยนั้นคือของจริง ทำไม
ชั้นนี้จะไม่รู้ว่าเพื่อนสนิทรักในงานของตัวเองมากแค่ไหน ถึงทางบ้าน
จะมีฐานะดีมาก แต่เจ้าตัวกลับชอบที่จะทำงานลักษณะแบบนี้

“เนี่ย ครั้งแรกเลยนะชั้น ที่ฉันได้งานใหญ่แบบนี้ มีแค่ปีละครั้ง
เอง ยิ่งคิดยิ่งเสียดาย ถ้าแกได้ไปฉันค่อยรู้สึกดีขึ้นมานิดหนึ่ง อย่าง
น้อยความพยายามของชั้น แกก็เป็นคนรักษาไว้ แถมยังได้ใกล้ชิดกับ
นักแข่งในดวงใจของแกเลยนะ ไม่ดีหรอก”

“แล้วถ้าเปลี่ยนคนไป เอเจนซีแกจะไม่ว่าเอาหรือเมย์”

“ไม่หรอก พวกพี่เขาดูดีใจด้วยซ้ำตอนฉันส่งรูปแกไปให้ดู”

เมย์กวาดตามองเพื่อนสนิทหนึ่งเดียวของตนเองอย่างไม่แปลก

ใจนักหรวกกว่าทำไมคนจ้างเขาถึงชอบ ทั้งรูปร่างและหน้าตาของชั้นนี้นั้น ถ้ารักในทางเดียวกันกับเธอคงไปรุ่งแน่นอน ติดแค่ที่ว่าชั้นนี้ไม่ชอบอะไรแบบนี้เลย

ชั้นนี้มองเพื่อนสนิทที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงด้วยความสงสาร

“เฮ้อ เออๆ ก็ได้วะ เห็นแก่ขาขาของแฉะเมย์”

“จริงนะ!” น้ำเสียงรื้นเร่ิงที่มาพร้อมนัยน์ตาที่เป็นประกายของเมย์ ทำเอาชั้นนี้ยอมเอ่ยขึ้นอย่างจำใจ

“จริง”

“ดีเลยแก เดินไปหยิบกระเป๋าสื่อผ้าที่อยู่ในตู้ให้หน่อย”

ชั้นนี้เดินไปหยิบของให้เพื่อนอย่างว่าง่าย ก่อนจะเอามาโยนทิ้งไว้บนเก้าอี้ข้างเตียง เมย์คว้าสื่อผ้าไปมา พลางบ่นมึงทำให้เพื่อนฟัง

“เสียดายมากเลยแก จันอุตสาห์ตื่นแต่เข้าไปเอาชุด ยังไม่เคยได้ลองสักครั้ง ชุดอย่างเด็ดเลยชั้น ดูดิ”

เมื่อเมย์ยกชุดชั้นนี้ให้ชั้นนี้ดู เรียวขาขาวของเพื่อนสนิทก็เดินตรงดิ่งไปที่ประตูทันที

“จะไปไหนไอ้ชั้น” เมย์เอ่ยเรียกเพื่อนสนิทเสียงตะกุกตะกักด้วยความกังวล

“เมย์หาคนอื่นเถอะ ชั้นใส่เศษผ้าไม่ได้จริงๆ”

กร๊าก! เสียงลูกบิดประตูห้องดังขึ้น คล้ายกับสัญญาณเตือนถึงความล้มเหลวของการเจรจาในครั้งนี้

“สองหมื่นห้า!”

“เมย์คิดว่าชั้นซื้อได้ด้วยเงินหรว” ชั้นนี้เอ่ยถามก่อนจะออกจากห้อง โดยไร้ซึ่งท่าทีลังเลใดๆ

เมื่อเห็นว่าเพื่อนสนิทจะปิดประตูเพื่อยุติบทสนทนานี้แล้วจริงๆ คนป่วยจึงตะเบ็งเสียงดังลั่นอย่างตัดใจ “สามหมื่นบาทขาดตัว!”

ปัง!!!

“เงินซื้อฉันไม่ได้!”

...ถ้ามันไม่มากพอ

ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบๆ บริเวณ ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อว่าตอนนี้เธอยืนอยู่บนพื้นผิวเทร็กซ์ของสนามแข่งรถจริงๆ แถมยังอยู่ในชุดเสื้อผ้าที่ขาดวินประดู่ผ้าเช็ดเท้าที่เคยปรามาสไว้ ในมือขวาก็อ้อมโง่งๆ ที่ใหญ่โตเทอะทะเกือบเท่าร่มของแม่ค้าในตลาดนัด แต่อะไรก็ไม่ผินใจเกินกว่าที่จะต้องคอยฉีกรอยยิ้มโง่งมส่งให้ทุกผู้ทุกคน ที่หันมามองหนองโพที่อุตสาหะใช้ถุงเท้าของยายเมย์ยัดไว้ทั้งสองข้าง ประหนึ่งดีใจมากมายที่มีคนมาเซยชมมอมจอมปลอมมั่วนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะเงินที่ยายเมย์เพื่อนรักเสนอมາให้สามารถจ่ายค่าเทอมที่ค้างไว้ทั้งหมดได้ในงวดเดียว เธอคงไม่กล้ารับงานนี้แน่ๆ

จริงอยู่ที่ชั้นนี้รู้จักกีฬาชนิดนี้ดี ถึงขั้นคลั่งไคล้ แต่รายการแข่งนี้มีถึงสามรุ่นด้วยกัน แล้วก็แน่นอนว่ารายการที่เธอติดตามดูทุกครั้งไม่เคยพลาดนั่นคือรายการใหญ่ นักแข่งจำนวนยี่สิบกว่าคนเธอล้วนจำพวกเขาได้เป็นอย่างดี ผิดกับรุ่นนี้ที่เธอรู้จักเพียงชื่อแชมป์โลกรุ่นกลางเพียงคนเดียว เพราะเขาดังมาก มีใครบ้างที่จะไม่เคยรู้จักชื่อของนักแข่งอัจฉริยะของยุคนี้ ฟรานเซสโก้ มิเกล แชมป์โลกรุ่นกลางสอง

สมัยที่กำลังจะก้าวขึ้นไปขึ้นใหญ่ในฤดูกาลหน้า

แล้วไบนายเมย์มันักมันักว่าได้งานของสปอนเซอร์รายใหญ่ ได้มาร่วมให้นักแข่งตัวท็อป ตัวท็อปบ้านมันนะสิ! มาออกกริดสตาร์ทที่ยี่สิบสาม นี่มันกริดสตาร์ทสุดท้าย ที่ประจำของไวลด์การ์ดหรือเจ้าถิ่นที่มีบัตรผ่านชัดๆ เพื่อนสนิทเธอคงโดนเอเจนซีหลอกแล้วละ

“ผมไม่ว่างขึ้นเตียงด้วยหรอคะ ไม่ต้องจ้องกันขนาดนั้นก็ได้ ผมต้องการทำสมาธิก่อนการแข่งขัน”

เสียงหัวนดุดิดจะหงุดหงิดของนักแข่งที่เธอมาทำหน้าที่การร่วมให้ตั้งขึ้นอย่างไม่มีที่มาที่ไป ทำให้เธอคืนประจำกริดสตาร์ทสุดท้าย เช่นเธอถึงกับหน้าเหลือ

“นี่~คุณไวลด์การ์ด ใครจะอยากไปนอนกับนักแข่งโนเนมอย่างคุณกัน มันใจในตัวเองมากไปหน่อยไหม”

เสียงใสดังขึ้นอย่างยืเยว แม้ปกติเธอจะไม่ใช้คนแบบนี้ แต่ในเมื่อเจ้าตัวเอ๋ยหาเรื่องเธอก่อน คนอย่างชั้นนี้ก็จัดให้ได้ ยิ่งเขาเข้ามาครอบครองในตำแหน่งสุดท้ายคนเดียวเช่นนี้ โดยไม่มีทีมงานเซตอุปกรณ์เข้ามาอยู่ด้วยสักคน เธอก็ยังมั่นใจว่าเขาเป็นไวลด์การ์ดแน่ๆ แม้จะไม่เห็นใบหน้าที่โดนหมวกกั้นน็อกไปโตปิดบัง

“ว่าไงนะ!” เจ้าของกายสูงในชุดนักแข่งสีขาวแดงหันขวับมามองทางเธอทันทีเมื่อได้ยินคำพูดนั้นของเธอคืนประจำตัว

“หูหนวกหรือ ได้ยินยังงี้ก็ตามนั้นนั่นแหละ”

ตอนแรกชั้นนี้รู้สึกเห็นใจเขาด้วยซ้ำที่ดูเหมือนเขาจะถูกปล่อยเกาะอยู่คนเดียวเช่นนี้ เธอจึงทำหน้าที่การร่วมให้เขาอย่างแข็งขัน แม้งานนี้เธอจะโดนเพื่อนบังคับมากก็ตาม และการที่เธอเหม่อลอยจนจ้องมองไปทางเขาโดยไม่รู้ตัว เธอก็ไม่ได้ตั้งใจ ใครจะไปคาดคิดว่าเขาดันเข้าใจผิดว่าเธอกำลังพยายามอ่อยเขากันล่ะ

“เดี๋ยวนี้เขาจ้องคนไม่มีสมองมากางร่วมกันแล้ววี่ง”

เสียงขุ่นเคืองดังลอดออกมาจากหมวกกันน็อกราวกระชิบ แต่คนที่ต้องยืนการ่งมติดกับนักแข่งเช่นเธอก็ยังได้ยินคำดูถูกนั้นอยู่ดี จึงจ้องมองนักแข่งไวลด์การ์ดเจ้าปัญหากลับด้วยสายตาที่พร้อมจะมีเรื่อง

“นี่! นายไวลด์การ์ด ที่มงานไม่รักแล้วจะมาพาลเอากับคนการ่งมให้เนียนะ นายมากกว่าที่สติไม่ดี”

“คำก็ไวลด์การ์ด สองคำก็ไวลด์การ์ด นี่เป็นการเรียกร้องความสนใจเพื่อหวังไปต่อที่โรงแรมกับนักแข่งแบบใหม่ของเธอ”

“ไอ้โฮ กล้าพูด เห็นอย่างนี้ก็เลือกนะ ถ้าจะขึ้นเตียงทั้งที่ ขอเป็นขึ้นเตียงกับแชมป์รายการนี้ดีกว่าไหม จะมาอ่อยไวลด์การ์ดที่กำลังจะโดนหัวแหวขึ้นน็อกรอบทำไม่ไม่ทราบ ประสาท!” คล้ายคำพูดนั้นของเธอจะไปทำให้นักแข่งโนเนมถึงกับพิวส์ขาด เสียงเยือกเย็นที่ตอบกลับมาทำเอาแผ่นหลังของเธอถึงกับเย็นวาบ

“เธอพูดเองนะ ว่าจะขึ้นเตียงกับแชมป์”

“มะ...ไม่...”

“หึ กลัวเธอไม่เห็นปากดีเหมือนเมื่อกี้ละ”

ท้ายประโยคที่เตรียมจะปฏิเสธถูกกลืนหายไป เมื่อนักแข่งเจ้าปัญหาดันปรามาสว่าเธอกำลังกลัวเขา จากอันดับที่ยี่สิบสามหวังจะกระโดดขึ้นโพเดียมในฐานะแชมป์สนาม มันมีอะไรที่เธอต้องกลัวกัน มันไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว เธอรู้ดี ขนาดแชมป์โลกเก้าสมัยยังเคยขึ้นจากอันดับสุดท้าย ได้อันดับได้ดีที่สุดเพียงอันดับที่สี่เท่านั้นเอง แล้วนายคนนี้เป็นใครถึงกล้ามาท้าทายเธอแบบนี้

“เออ! ถ้านายคิดว่าทำได้ก็ลองดู ฉันจะขึ้นเตียงแล้วจัดหนัก จัดเต็มให้นายฟ้าเหลืองกลับบ้านไม่ถูกเลย!”

มือหนาของตัวปัญหายกขึ้นสูงจนชั้นนี้ผวาก้าวถอยหลังโดยไม่ทันรู้ตัว แต่แทนที่เขายกมันขึ้นมาตีอย่างที่เขาอ้าง เขากลับไปจับหมวกกันน็อกไปโตะบนศีรษะของตนเองแล้วถอดมันออก พร้อมหัน

ใบหน้าที่ไร้ซึ่งสิ่งปกปิดพร้อมเผยยิ้มมาทางเธอ

“ดีล!”

‘ดีลหาเหวอะไรเล่า!’ ชันนี่สบตในใจเสียงดัง

“เธอเรียกร้องความสนใจจากฉันสำเร็จ ดีใจด้วย”

ใบหน้าที่ปราศจากหมวกกันน็อกใบโตบดบังทำให้ชันนี่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาดูดีมากจริงๆ แม้จะมีหนวดเครารกครึ้ม แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่รู้จักเขาอยู่ดี และการที่เขาพูดภาษาอังกฤษที่ไม่มีสำเนียงอิตาลีหรือสเปนแปร่งหูสักนิด ทำให้เธอมั่นใจมากกว่าเขาคือไวด์การ์ดเจ้าถิ่นมาเลเซีย ที่ต้องการมาเก็บแต้มในสนามแข่งระดับโลกเท่านั้น จึงได้ปากดีตอกกลับออกไป

“เวลาแพ้อารมณ์ให้แล้วกันคุณไวด์การ์ด”

กายสูงที่นั่งคร่อมอยู่บนรถยังไม่ทันจะพูดต่อ ก็มีเสียงตะโกนเรียกเขามาจากทางด้านหลัง

“ฟรานเชส โทษทีที่ให้อร” ประโยคภาษาอังกฤษที่ฟังดูแปร่งหู เพราะมีสำเนียงอิตาลีเจือปนดังขึ้น พร้อมการปรากฏกายของทีมงานนับสิบที่วิ่งกระหืดกระหอบแบกของออกมาจากพิตด้วยความรีบเร่ง

ฟรานเชส? บ้าแน่ ไม่ใช่หรอก คนอิตาลีชื่อนี้เยอะแยะ แล้วฟรานเชสก็คงไม่เล่นมาสเตอร์ตรีนในกริดสุดท้ายแบบนี้หรอก

หลังจากนั้นรอบกายของนายไวด์การ์ดปากดีก็เต็มไปด้วยทีมงานที่รุมทั้งทั้งตัวและรถของเขา ยังไม่พอ กล้องถ่ายทอดสดก็ย้งวนเวียนมาจับภาพ แต่ก็แปลกเมื่อถ่ายอยู่นานสองนาน กล้องก็ไม่หันไปจับทางอื่นสักที จนตัวเธอที่เฝ้าร่วมอยู่ด้านข้างเริ่มรู้สึกผิดสังเกต

แต่ชันนี่ยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ การโต้เถียงของ ‘ฟรานเชส’ กับทีมงานที่เธอไม่ได้ยินเพราะพวกเขาคุยกันเสียงเบามากก็ได้ข้อสรุป มีการเปลี่ยนยางจากฮาร์ด-ฮาร์ดหน้าหลัง ให้เป็นซอฟต์-มีเดียมในช่วงเสี้ยววินาทีสุดท้ายก่อนที่จะหมดเวลา ตามความต้องการของนาย

ฟรานเซส

เธอมองการตัดสินใจนั้นของเขาด้วยสายตาตกตะลึง แม้ที่งานจะเอื่อยแอ้งแค้ไหนก็ไม่มีเป็นผล พันผิวแตรีกอุณหภูมิตั้งขนาดนี้ แถมยังต้องใช้เบรกลีกลีเบรกหนักในการเข้าโค้ง ทำไมเขาถึงเลือกแบบนี้ มันอันตรายและเสี่ยงหลุดโค้งมาก คนเป็นนักแข่งน่าจะรู้ว่าใครไม่ใช่เธอ แม้จะพอเข้าใจได้ที่เขาเลือกใช้แบบนี้เพราะต้องการทำความเร็วในช่วงสองสามรอบแรกของสนาม เพื่อช่วงชิงความได้เปรียบในการขึ้นนำและการไต่อันดับ แต่แบบนี้มันมากเกินไปไหม

สักครู่สัญญาณในแตรีกก็เริ่มดังขึ้น เพื่อเตือนให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องทั้งหมดเดินออกจากแตรีก ก่อนที่การวอร์มอัปสนามในรอบแรกจะเริ่มขึ้น

“กรีปยางนายจะหายจนเหลือไม่ถึงสามรอบสุดท้ายแน่ ซี้ดๆ”

เธออดเตือนเขาไม่ได้จริงๆ อย่างที่รู้ ก็ฟ้าซนดินนี้ต้องเสี่ยงชีวิตมาก แล้วการเลือกยางของเขาก็เท่ากับเอาชีวิตไปแขวนไว้บนเส้นด้าย หากผิดพลาดขึ้นมาเขาต้องเจ็บตัวหรือถึงขั้นเอาชีวิตไปทิ้ง

“เป็นห่วงกลัวไม่ได้ขึ้นเตียงกับฉันหรือคนสวย”

นายไวลด์การ์ดเอื่อยขึ้น แต่เธอไม่ได้เห็นสีหน้าของเขาหรือว่าตอนพูดประโยคนั้นเขามีท่าที่แบบไหน เพราะเธอหันหลังเตรียมเดินออกมาแล้ว

“นายสีที่จะได้ขึ้นเตียง รถพยาบาลจอดรอนายอยู่ตรงโค้งสิบแล้ว ไม่เห็นหรือ”

ถ้าหูเธอไม่ได้แว่วไปเอง ชันนี่คิดว่าได้ยินเสียงหัวเราะจากเขา เธอก้าวเดินออกห่างจากตัวรถได้เพียงไม่กี่ก้าว เสียงทุ้มต่ำที่เอื่อยขึ้นเบาๆ แต่เฉียบขาดก็มาจากคนที่อยู่เบื้องหลังของเธอ

“ถ้าแข่งจบแล้วฉันไม่เห็นเธอกลับโรงแรมพร้อมกันอยู่ในฟิตบ็อกซ์ เธอตายแน่ ยายเรซควีน”

ประโยชน์นั้นทำให้ชั้นเนื้อที่ จะยกมือขึ้นเหนือศีรษะไม่ได้ เพื่อส่ง สัญลักษณ์ที่เป็นการตอบตกลงให้แก่ฟรานเซส โดยชูนิ้วกลางนิ้วเดียว ขึ้นด้านบนให้เขา ก็ได้แต่หวังว่ากล้องถ่ายทอดสดหรือกล้องติดท้ายรถ ของนักแข่งคนอื่นจะจับภาพก็พำมันๆ นี่ไม่ได้นะ

เสียงสัญญาณปล่อยตัวการวอร์มอัปดังขึ้น นักแข่งแต่ละ คนก็ออกจากกริดสตาร์ทอย่างไม่รีบร้อน สนามแห่งนี้มีความยาวห้า กิโลเมตร กว้างเจ็ดกิโลเมตร ทั้งหมดคือสิบห้าโค้ง ต้องขี่ทั้งหมดยี่สิบสามรอบ เป็นระยะทางรวมเกือบร้อยยี่สิบแปดกิโลเมตร โดยใช้เวลาเพียงหนึ่ง ชั่วโมงกว่าๆ

ชั้นนี้ที่ตอนนี้นำกำลังยืนดูถ่ายทอดสดในบริเวณพิทบ็อกซ์ สังเกต เห็นว่าฟรานเซสกลับมาเข้ากริดสตาร์ทเป็นลำดับสุดท้าย เจ้าตัวคงที่ ฤทธมัยภายในรอบวอร์มอัป

“วันนี้บางคนคิดว่าถ่ายทอดสดอาจจะแปลกใจว่า เอ๊ะ~ว้ายร้ายสุด หล่อของเราหายไปไหนนะ อยู่แถวหลังสุดเลยครับ ฟรานเซสก็แหมมบี้ โลกสองสมัยของเรา ถูกกลืนจากข้อหาข้อหาที่เป็นอันตรายกับรถแข่ง ของลูเชียโน่ คู่ปรับตัวฉกาจของเขา จากสนามที่แล้ว จนถูกปรับไป สตาร์ทที่ท้ายแถวในสนามนี้”

“วันนี้สาวๆ อาจจะห่อเหี่ยวกันไปบ้าง เพราะสุดหล่อฟรานเซส ก็อาจจะไม่ถูกกล้องจับบ่อยเช่นทุกที่ เอละครับ ในที่สุดสัญญาณไฟ ก็ดับจนหมด การแข่งขันสนามที่สิบแปด สนามรองสุดท้ายของฤดูกาล นี้ก็ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว”

“เดี๋ยวนะครับ! มาดูตอนออกสตาร์ทกันอีกสักที ฟรานเซสก็ เจ้าว้ายร้ายออกสตาร์ทดีมากที่สุดทีเดียว แค่นี้ก็เริ่มต้นก็เบียดเข้าเลนในแซง ขึ้นมาได้ถึงห้าคันในเวลาแค่ไม่กี่วินาทีจากจุดสตาร์ท ผมว่าวันนี้จะ สนุกกว่าที่คิดแน่นอน ในเมื่อว้ายร้ายที่ถูกกลืนหายไปยังไม่ยอมจำนน

แบบนี้ ใครที่คิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าค่าตาเขา วันนี้ก็ลองถ่ายทอดสดดู จะรักเขาเป็นพิเศษด้วยซ้ำ มาทายกันดีกว่าครับว่าวันนี้ฟรานเชสโกจะจบที่อันดับเท่าไร ตำแหน่งแชมป์โลกจะหลุดลอยไปถึงลูเซียโน่ใหม่ หรือฟรานเชสโกจะย้ำแค้นให้ลูเซียโน่เป็นปีที่สามก่อนที่จะก้าวขึ้นไปขึ้นใหญ่ในฤดูกาลหน้า”

เมื่อไฟสีแดงแถวสุดท้ายดับลง รถทั้งหมดในสนามยี่สิบสามคัน ก็ออกจากจุดสตาร์ท บริเวณรอบกายของชั้นนี้ดูอึ้งไปหมด บอกแบบไม่มีอคติเลยว่า เมื่อเห็นลีลาการออกสตาร์ทของนายฟรานเชสโก ก็อดเอาใจช่วยไม่ได้ ในเมื่อเขาออกตัวดีมาก สามารถช่วงชิงจังหวะจนเบียดคู่แข่งกระโดดมาพรวดเดียวถึงห้าอันดับ ทั้งๆ ที่ยังไม่ทันจะถึงโค้งแรกด้วยซ้ำ

แต่ตอนที่กำลังยืนลุ้นนายโวลด์การ์ตอยู่นั้น เสียงโฆษกประจำสนามที่กำลังบรรยายสถานการณ์ในแทร็กอย่างเอาจริงทำให้ชั้นนี้เข่าอ่อนจนเกือบทรุดลงปอนิ่งบนพื้น เมื่อรู้ว่าไม่กี่นาทีที่แล้วเธอไปหาเรื่องใครเอาไว้

“ฟรานเชสโก! นั่นฟรานเชสโกเลยนะที่แกลไปหาเรื่องด้วย!” ถ้าไม่คิดว่าจะถูกมองไม่ดี ชั้นนี้คงทั้งหัวตัวเองเป็นการแก้แค้นไปแล้ว

“เอาแล้วครับ! เอาแล้วครับ!! ฟรานเชสโกขึ้นไปเกาะกลุ่มหัวแถวในอันดับที่สิบได้แล้วครับบ”

โอ๊ย อโหะ! จะตื่นเต้นไปไหน หัวใจจะวายแล้ว!

“ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อนะครับ ไม่รู้ว่าแกลไปติดอะไรมา เพียงแค่ห้ารอบสนามก็สามารถขยับอันดับขึ้นมาได้ถึงสิบสามตำแหน่ง หรือจะเป็นเรซควีนสาวสวยที่ยืนอยู่บนแทร็กก่อนหน้านี้ ตอนกลองเพลนไปที่กริดสตาร์ทสุดท้าย ผมสังเกตเห็นนะครับว่าฟรานเชสโกถอยออกมาออกบนแทร็ก!”

“จริงเหรอ!” เสียงผู้บรรยายเสริมเอ่ยถามผู้บรรยายหลักกลับ

ด้วยความตกใจ

“จริงสิ! ผมจะหลอกผู้ชมทำไม ตั้งแต่เห็นเขาแข่งมาหลายปี นี่เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นเขาถอดหมวกกันน็อกออกบนแทร์ก”

“หรือว่าวันนี้อากาศที่นี้จะร้อนจนเจ้าตัวทนไม่ได้กันแน่”

“ผมว่าไม่ ปีก่อนสนามนี้ร้อนกว่านี้เขาก็ไม่ถอด แถมยังคว้าแชมป์สนามนี้ไปครองอย่างสบายๆ ด้วยซ้ำ ผมว่าต้องเป็นสาวสวยคนนั้นแน่ที่เป็นสาเหตุ ถ้าหากวันนี้ฟรานเชสปีนขึ้นโพเดียมได้จริงหวังว่าเรชควีนจะมอบรางวัลให้เขาอย่างงาม ตอบแทนความมันที่ฟรานเชสก็มอบให้คนนับแสนในสนามวันนี้”

เวรกรรม ชงไปอีก พ่อขายกาแฟไร้เงา! ใ้ผู้บรรยาย ชงเก่งจริงตอนนี้คนในพิตบอรัซหันมามองเธอแล้วอมยิ้ม พร้อมยกนิ้วโป้งให้ชั้นนี้ได้แต่ยิ้มรับอย่างแห้งแล้ง

“แต่ก็ไม่ง่ายขนาดนั้นในการขึ้นโพเดียมในวันนี้ของฟรานเชสก็เมื่อลูเซียโนที่เป็นเจ้าฝูงยังไม่ออกอาการแผ่วเลยสักนิด แถมเจ้าตัวยังใช้ยางฮาร์ดดิก ผิดกับฟรานเชสก็ที่เลือกหน้าซอฟต์หลังมีเดียมาซาบเคียว ไม่รู้ว่าจะออกอาการเสื่อมในรอบไหนกันแน่ เอาละครับ มาลุ้นกัน”

เออ! ดีมาก ช่วยหุบปากเรื่องฟรานเชสก็สักสิบวิจะเป็นพระคุณอย่างสูง

“โอ้โฮ! ฟรานเชสก็! โอ้ววายร้าย ทำความเร็วสูงสุดในรอบนี้เลยที่เดียว ทำเอาผู้ชมนั่งไม่ติดเก้าอี้แล้วครับ เพราะสถิติใหม่ถูกทำลายลงในทุกรอบสนาม จะมีนักแข่งคนไหนที่สามารถทำให้ผู้ชมตื่นเต้นเท่าเขาคนนี้อีกไหมในยุคนี้!”

ยัง ยังไม่หยุดวยอีก! ตานี้เป็นลูกจ้างประจำของฟรานเชสก็รียังไง ชมเวอร์วังมาก

แม้ในใจจะไววายผู้บรรยายเพราะความรำคาญมากแค่ไหน

แต่เมื่อสายตามองตามรถของฟรานเซสโก้แล้ว ชันนี่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า เขาเก่งมากจริงๆ เขาค่อยๆ ไล่เก็บรถทีละคันด้วยความพยายาม คนที่รักในกีฬาชนิดนี้เช่นเธอย่อมรู้ดีว่าคนคนนี้มีของมากแค่ไหน มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่ใครก็สามารถทำได้

แต่เธอก็ดันลืมไปว่ารุ่นนี้ใช้เครื่องยนต์หกสูบสี่ซีซีจากผู้ผลิตเดียวกันทั้งหมด เพื่อลดต้นทุนของทีมเล็กๆ และเพื่อความยุติธรรมในการแข่งขัน ทำให้ผู้ชมได้ลุ้นสนุกมากขึ้น เมื่อใช้เครื่องยนต์ตัวเดียวกัน ทีนี้ก็ขึ้นอยู่กับการเล่นใช้แฟริ่ง และการเซตอัปรถของทีมแข่งทั้งหมด ถึงจะพยายามให้รถมันสูสีกันมากแค่ไหน แต่ตัวตัดสินจริงๆ คือคนที่ขับที่มันต่างหาก เมื่อได้เห็นกับตาตนเอง คำว่าอัศจรรย์มันไม่มากเกินไปเลยสำหรับฟรานเซสโก้

แม้การแข่งขันจะยังไม่จบ แต่แฟนพันธุ์แท้รายการแข่งขันเช่นเธอที่เริ่มจะเห็นเค้าลางมรณะคือบุคลากรเข้ามาใกล้ค่อยๆ เก็บของจำเป็นลงกระเป๋าใบน้อยของตนด้วยความรีบเร่งจนมือไม้สั่น สายตาก็จดจ่ออยู่กับการแข่งขันที่ฉายอยู่บนจอ ที่เหลือเพียงแค่สามรอบสุดท้ายเท่านั้น

“ไม่น่าเชื่อจริงๆ ที่วันนี้เราจะได้เห็นภาพนี้ ดูเชียวโนที่กำลังวิ่งในอันดับที่หนึ่ง และดูจากทีมเมตของฟรานเซสโก้ตามมาในลำดับที่สอง ตอนนี้กำลังเจองานหนักเพราะถูกเพื่อนร่วมทีมอย่างฟรานเซสโก้ที่ออกสตาร์ทเป็นลำดับสุดท้ายไล่ป้อนอย่างหนักหน่วง โอ้วมายกอดดด ลูก้าเสียหลักหลุดออกจากโค้งสิบสองที่เป็นโค้งหักศอกไปแล้วครับบ”

“อะไรก็เกิดขึ้นได้แล้วในตอนนี้ เสียงเชียร์ฟรานเซสโก้เริ่มดังกระหึ่มอีกครั้งบนแกรนด์สแตนด์”

“ฟรานเซส! ฟรานเซส! ฟรานเซส!”

“หรือนี่จะเป็นเพราะมนตร์ขลังของเรซควีนประจำทีมกันแน่นะเนี่ย ฮะๆ ฮ่า”

“โอ้ ถ้าเป็นเพราะเรชควีนจริง ฤดูกาลหน้านอกจากจะต้องเซ็นสัญญาแข่ง สปอนเซอร์คงต้องเสียเงินเซ็นสัญญาเรชควีนผูกมัดกับทีมไว้ให้ฟรานเซสแน่ๆ เพราะทำให้นักแข่งติดได้ขนาดนี้”

“รอก่อนนะ เดียวก็แข่งจบแล้ว รอฟรานเซสแป๊ปปิ้ง มันชนะแน่!”

หนึ่งในทีมงานของฟรานเซสโกที่ชั้นนี้จำได้ว่าอยู่ด้วยบนแทริกเดินเข้ามาคุยกับเธอพร้อมส่งยิ้มหวานมาให้ด้วยความมั่นใจ ชั้นนี้จึงพยักหน้าตอบรับด้วยความกระตือรือร้น พอคล้อยหลังคนสนิทของตัวปัญหา เธอก็อดทำปากคว่ำไม่ได้

จะอยู่รอให้พ่อมาตัดริบบิ้นหรือ!

2

“ฮัลโหล”

“ว่าไงซัน”

“เมย์ แก่ได้เงินค่าจ้างรียัง ตอบมา”

“อืม ได้แล้ว พี่ก้อยโอนเข้ามาให้เมื่อเช้า ตั้งแต่ที่แก่ไปสแตนด-
บายหน้างานแล้ว”

“โอเค!”

“เฮ้ย! เดี่ยวเว้ยซัน มีอะ...อะไรของมันวะ ยังคุ้ยไม่เห็นรู้เรื่อง
เลย”

เมื่อเก็บของเสร็จ ซันนี่จึงรีบหลบสายตาผู้คนแอบโทร. ไปหา
เพื่อนสนิท เพื่อยืนยันว่างานนี้ไม่ได้ทำฟรีแน่ๆ ค่อยซึ่ง

“เอาละครับ ในที่สุดก็มาถึงรอบสุดท้ายแล้ว ฟรานเชสโก้มีการ
เสียบเพื่อเตือนลูเซียโนมาตลอดทุกครั้งที่เข้าโค้ง เตือนว่าเขามาแล้ว
นะ แต่ยางของเขาเองก็ส่ออาการมาตลอดตั้งแต่รอบที่แล้ว มีการบาน
ออกในทุกครั้งที่เข้าโค้ง มาดูกันว่าฟรานเชสโก้จะแข่งได้มั้ย หรือจะซี
แบบเซฟๆ เพื่อเก็บคะแนนสะสม เพราะหากจบแบบนี้เขาก็จะได้ลิบ
แต้ม ยังมีคะแนนเหนือกว่าลูเซียโนถึงลิบแต้ม”

“ใช่ๆๆ ซีเซฟๆ ดิแม่ง นี่ก็ได้ตั้งที่สองแล้ว ยางก็หมด เข้าโค้งที่

บานช่วยเป็นกางเกงในมือสองขนาดนั้นจะผืนเพื่อ?’

ชั้นนี่อดเห็นด้วยกับผู้บรรยายไม่ได้ ฟังมาเป็นชั่วโมงเพิ่งเข้าหูก็ประโยคเมื่อกี้นี่เอง แม้เธอจะเตรียมตัวพร้อมหนีแล้ว แต่ก็ยังยั้งลุ่มผลการแข่งขันเพื่อความชั่วร้ายอยู่ดี เมื่อเธอจะโชคดีมากพอ ไม่ต้องหนีหัวซุกหัวซุน

“เข้าช่วงโค้งสุดท้ายแล้วครับ อีกไม่กี่นาทีเราจะเห็นโฉมหน้าแชมป์รุ่นกลางของสนามนี้แล้วนะครับ นี่คือโค้งแก่งของฟรานเซสโก้เลยทีเดียวนะ ดูซิว่าเขาจะแซงในจุดเดิมอีกครั้งได้ไหม ลงเขามาแล้วครับ เข้าโค้งซ้ายสลับโค้งขวาที่เป็นรูปตัวเอส ถึงครับ! ถึงครับ!! สุดทางตรงแล้วครับบบ บิดหมดปลอกันไปเลยยย...แล้ว! ชัยชนะก็เป็นของฟรานเซสโก้ที่ได้แชมป์สนามนี้ไปครอง เชือนเข้าเส้นชัยก่อนลูเซียโน่แค่ครึ่งล้อเท่านั้น!”

ชั้นนี่มองฟรานเซสโก้ผ่านกล้องถ่ายทอดสดอย่างหมั่นไส้ ในจังหวะที่เขาก็มลงจูบรดแข่งด้วยความรักใคร่

เมื่อการแข่งขันจบลง ผู้บรรยายก็เริ่มคุยเล่นกันเองพร้อมให้ความรู้ผู้ชมไปด้วย เพื่อบรรเทาอาการหงุดหงิดของผู้ชมที่ได้ขึ้นโพเดียมทั้งสามตำแหน่ง ที่ตอนนี้นำลั้งซีรี่ย์โทรทัศน์ไปรอบๆ สนามเพื่อเป็นการเซอร์วิสและรอฟีลการรับรางวัล

“เฮ้! ฟรานเซสจูบรดแข่งแล้ว อย่าลืมกลับไปจูบเรชควีนในพิทบอกซ์ด้วยละ วะฮ่าๆ นี่ยกล้อซีรี่ย์แฟนๆ ในสนามไปอีก ยางก็หมดแล้วยังหัวไม่เลิกจริงๆ เด็กคนนี่ ผมละอยากรู้จริงๆ ว่าปีหน้าทีมไหนจะได้เขาไปครอง”

“อะไรนะ นี่ยังไม่เห็นสัญญาณอีกเหรอ ผมนึกว่าเห็นแล้ว แต่ปิดข่าวไว้เฉยๆ สนามหนังก็นามสุดท้ายของฤดูกาลแล้วนะ”

“ยังเลย ก็เจ้าตัวเขาบอกว่าอยากโฟกัสกับการแข่งก่อน จบสนามหน้าเขาจะให้คำตอบ”

“อย่างนี้ก็แย่นะสิ”

“ก็แย่นะสิ สามค่ายโรงงานยักษ์ใหญ่ก็ปล่อยเก้าอี้เบลอไว้ค่าย
ละหนึ่งที นักแข่งอีกหลายคนต้องรอฟรานเชสโกตัดสินใจก่อน ตัวเอง
ถึงจะได้รับการยื่นข้อเสนอ”

“ແບບຈຶ່ງໄອ້ເດັກຄນີ້”

“ถึงจะร้ายมากก็จริง แต่ผลงานหลายปีที่ผ่านมา รวมทั้ง
ปาฏิหาริย์ที่เขาสรางไว้ในวันนี้ มันก็คุ้มค่าที่ทุกทีมจะให้ความสำคัญ”

ชั้นนี้ยังไม่ทันจะได้ตั้งตัว เพราะมัวแต่มองคนยกล้อรถเฉลิม
ฉลองชัยชนะของตนเองด้วยความสะใจ ทีมงานในพิตบอชที่กำลัง
ดีใจจนกระโดดตัวลอย อยู่ๆ ก็เริ่มหันมาให้ความสนใจเธอ แต่ละคน
หันมาอดพร้อมทำสิ่งที่ทำให้ชั้นนี้ต้องเบิกตากว้าง

จ๊ิบ~

“เก่งมากคนสวย”

เง้อออ...แก้มซ้ายหมดแล้ว ไม่ได้ไปชี้ด้วยสักหน่อย ฮึก~มาจ๊ิบ
ทำไม

“ไปหาฟรานเชสโกกัน”

หนึ่งในทีมงานชวนเธอไปรอรับเขาหน้าแท่นรับรางวัลด้วยกัน

ชั้นนี้พยายามบ่ายเบี่ยง แต่ทีมงานก็ยังคงชวนให้เธอไปด้วยกัน
จนเธอต้องเอ่ยตอบรับ

“เดินนำไปเลย เดี่ยวชั้นเดินตามไป”

เมื่อได้คำตอบเป็นที่น่าพอใจ กลุ่มทีมงานก็พากันเดินนำไป โดย
ไม่ได้หันมาดูสักนิดว่าเธอควีนประจำทีมของตนเองเดินช้าลงเรื่อยๆ จน
หายไปกับกระแสของผู้คน

**เมื่อหางตาเหลือบเห็นใครบางคนเดินผ่านหน้าพิตบอช
ของตนเอง กายสูงจึงเริ่มขยับ**

“โรแลนด์ นั่นคุณกำลังจะไปไหน”

“ผมขอสิบนาที เดียวกลับมา ไม่ต้องตาม”

“ครับ”

ชั้นนี้เดินวนกลับมาที่พิตบอชอีกครั้ง เพื่อหยิบสัมภาระทั้งหมดของตนมาถือไว้ ก่อนจะค่อยๆ เลาะไปยังห้องน้ำที่อยู่ด้านหลัง โดยไม่ทันรู้ตัวเลยว่า เธอกำลังถูกใครบางคนเดินตาม

แม้จะอยู่ภายในห้องน้ำ เธอยังอุตส่าห์ได้ยื่นสถานการณ์ด้านนอกทั้งหมด

ทันทีที่ฟรานเซสไก่นำรถเข้ามาจอดในคอกของผู้ชนะ ทุกคนในที่ที่อยู่รอบนอกรีบมาแสดงความยินดีกับเขาด้วยการตบลงบนหมวกกันน็อกอย่างแรง ก่อนที่ทีมงานของเขาจะรีบนำผ้ามาคลุมยางรถทั้งหมดสภาพ เพื่ออำพรางร่องรอยของการลี้หนีหรือไม่ให้ทีมอื่นสังเกตเห็นว่ายางของเขาถูกใช้งานแบบไหน แล้วนำไปต่อยอดในการพัฒนารถในทีมของตนเอง

เมื่อฟรานเซสไก่นำรถออกมาจอดกันน็อกออกเปลี่ยนมาสวมหมวกเก็บที่มีโลโก้ของสปอนเซอร์แปะอยู่ เครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อดังก็ถูกยื่นส่งให้กับมือเขาทันที พวกเขาเป็นนักแข่งที่ต้องควบคุมน้ำหนักตลอดเวลาจะดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของน้ำตาลอยู่เยอะไม่ได้ บางครั้งพวกเขาจึงยกกระป๋องเปล่าขึ้นทำท่าดื่มเพื่อโชว์กล้อง อาชีพนักแข่งมองผิวเผินอาจดูเหมือนง่าย ที่แค่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองชอบ แต่ความจริงทุกอย่างถูกควบคุมทั้งหมด แม้กระทั่งน้ำดื่ม

แต่ทุกคนก็ยอมแลกเพราะมันคือความเป็นมืออาชีพ ถ้าคุณรักที่จะอยู่ในอาชีพนี้ สิ่งที่คุณต้องรักมากที่สุดคือ ‘ตัวคุณเอง’ เมื่อกล้องถ่ายทอดสดแพนมา ฟรานเซสไก่นึกยกกระป๋องเปล่าขึ้นทำท่าดื่มโชว์กล้องตามข้อตกลงของสปอนเซอร์ แม้กระทั่งกระป๋องน้ำใบใหญ่ที่แปะยี่ห้อเครื่องดื่มชูกำลัง ในนั้นก็มียิ่งน้ำเปล่าบริสุทธิ์หรือเกลือแร่

ที่ใช้ทดแทนการเสียเหงื่ออย่างมากในสนามที่อุณหภูมิสูงอย่างเช่นวันนี้

“เอาละครับ เรามาสัมภาษณ์คนสุดท้ายที่ทุกคนรอคอยกันดีกว่า ฟรานเซสโก้ คุณพอจะบอกได้ไหมว่าอะไรที่ทำให้คุณสร้างปาฏิหาริย์ได้ในวันนี้”

“เรามีทีมที่ดี เรามีรถที่ดี ผมมีความสุขมากที่ผมกับทีมตัดสินใจได้ถูกต้องในการเลือกยางในวันนี้ ผมต้องขอบขอบคุณทีมของผมอย่างมากที่ยอมเชื่อใจผมและทำงานหนักมาตลอดในสุดสัปดาห์นี้ คุณก็รู้ว่ามันเสี่ยง แต่ผมไม่มีอะไรต้องเสีย สุดท้ายวันนี้ผมมีเชคควีนที่ดี และคืนนี้เราจะมีความสุขด้วยกัน”

“กรีดดด”

เสียงกรีดร้องดังกระหึ่มเมื่อฟรานเซสโก้เอ่ยถึงเชคควีน ที่ผู้บรรยายเอ่ยแซวตลอดการบรรยายการแข่งขันในวันนี้ ฟรานเซสโก้โบกมือให้กล่องพร้อมส่งจูบให้อย่างอารมณ์ดี ก่อนจะเดินตามเพื่อนนักแข่งอีกสองคนไปรอขึ้นแท่นรับรางวัล

เสียงให้สัมภาษณ์ของฟรานเซสโก้ทำให้คนที่อยู่ภายในห้องน้ำตื้นตระหนก จนเผลอกำลึลในมือที่ซูบริ่งฟเวอร์ไว้หุ้มจนละคามือ

“ให้สัมภาษณ์มันจริงดิ! เอาจริงดิ!!”

เสียงเพลงชาติอิตาลีเริ่มดังขึ้นแล้ว นั่นหมายความว่าพิธีมอบรางวัลใกล้เสร็จเต็มที เธอต้องเร่งมือแล้ว

ตอนนี้ฉันนี่อยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีน สวมหมวกปิดบังใบหน้าไปเกือบครึ่ง แต่ของทุกชิ้นบนร่างกายกลับมีโลโก้ของไอดอลในดวงใจ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ไม่เว้นแม้กระทั่งเคสมือถือ ดูก็รู้ว่าคลั่งมากแค่ไหน เธอกลมกลืนกับการแข่งขันมากกว่าใครๆ

เมื่อฉันเปิดประตูห้องน้ำออกมา ความเร่งรีบทั้งหมดกลับถูก

ล้มเลือนหายไปทันทีคล้ายถูกลบความทรงจำ จะกี่ฟรานเซสก็เออ ก็ไม่กลัว เพียงแค่ได้เห็นว่ามีใครยืนอยู่ตรงหน้าห้องน้ำหญิงตอนนี้

“คายออกมา” เสียงภาษาอังกฤษรวดเร็วฟังดูแปร่งหูดังขึ้น แม้จะฟังยากขั้นนี้ก็พอฟังรู้เรื่อง แต่ดันไม่เข้าใจความหมายที่คนตรงหน้าต้องการจะสื่อ

“ฮะ?”

“คายเรชควีนสุดเซ็กซี่คืนมา”

...

ตอนแรกเมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วชั้นนี่คิดจะขึ้นไปบนสแตนด์เพื่อดูไอดอลในดวงใจแข่งในรายการสุดท้าย แต่เมื่อหางตาเลื้อยไปเห็นทีมงานที่สวมเสื้อโปโลสีแดงปักโลโก้ทีมของฟรานเซสก็เดินเข้ามา ออกๆ ให้อุ่นวายเป็นหมด คล้ายกำลังค้นหาบางสิ่ง แทนที่จะอยู่เฉยๆ ฉลองชัยชนะที่ได้มารวปาฏิหาริย์ของทีม ใจจึงกระหวัดไปคิดถึงคำเตือนจากใครบางคน

ชั้นนี่ตัดสินใจเบี่ยงตัวหลบผู้คนเพื่อมุ่งหน้าไปยังสนามบินกลับประเทศไทยทันที ดินะที่งานนี้จัดที่มาเลเซีย จึงสามารถลัดปัญหา ก็กกอกในความคิดของเธอ แล้วทิ้งไว้เบื้องหลังอย่างง่ายดาย

“ขอโทษด้วยนะคะ พื้นที่ด้านในสงวนไว้เฉพาะคนที่มีส่วนเท่านั้น ค่ะ”

ชายชุดดำทั้งสี่คนถูกพนักงานในสนามบินหยุดเอาไว้ตรงทางเข้าเกต ทั้งหมดไม่มีท่าทีตั้งต้นแต่อย่างใด มีเพียงหนึ่งในสี่ที่ล้วงกระเป๋าสูทเพื่อหยิบเครื่องมือสื่อสารมาติดต่อใครบางคนเท่านั้น

“ไม่ทันครับ”

เมื่อวางสายเรียบร้อยแล้วเขาก็ทำเพียงส่งผู้ติดตามทั้งสามสั้นๆ “กลับ”

หากชั้นนี้เข้าเกตช้ากว่านี้เพียงนิด คงได้เห็นแล้วว่าปัญหาก็

ก๊อกลงในความคิดของเธอนั้น ชักจูงสิ่งใดเข้ามาสู่ชีวิตที่สดแสนจะเรียบง่ายของเธอบ้าง

ชั้นนี่นั่งอยู่บนเครื่องบิน มองกระดาศใบเล็กที่นอนนิ่งอยู่ในฝ่ามือ ก่อนจะนึกถึงบทสนทนาอันน่าตกใจที่สุดในชีวิตของเธอ

‘คายออกมา’

‘อะ?’

‘คายเรซควีนสุดเซ็กซี่คืนมา’ เจ้าของเสียงพูดพร้อมอมยิ้ม เมื่อเห็นการแต่งตัวของสาวน้อยตรงหน้า

‘ผมล้อเล่น ตกใจหรือ’

ชั้นนี่พยักหน้ารับคล้ายคนสติหลุด แต่ไม่ใช่เพราะประโยคแสนงุนงงที่เธอพูดกับเธอสักนิด

‘เฮ้ สาวน้อย ได้ยินที่ผมพูดไหม’ ร่างสูงในชุดเรซซิงสูทยกมือโบกไปมาตรงหน้าเธอ

‘ตะ...ได้ยินค่ะ’

‘ผมมีเวลาไม่มาก’

‘ฉันรู้’ ชั้นนี่พูดแทรกทันที เมื่อชายตรงหน้าบอกว่าเขาไม่มีเวลา เจ้าของกายสูงกวาดตามองเธอขึ้นลงพร้อมอมยิ้ม ‘แน่นอนว่า คุณรู้ ผมนี่โง่จริง’

มันคือเรื่องจริงที่เวลานี้คนเช่นเขาไม่ควรมายืนอยู่ตรงนี้ ‘ที่ผมจะพูดก็คือ สาวน้อย ถ้าคุณไม่ฟังผม คุณหนีไม่พ้นจากเงื้อมมือของฟรานเซสไก้หรือกนะ’

‘ว่าไงนะ!’ นี่มันเรื่องเหลือเชื่ออะไร ที่เขามาคุยกับเธอในเรื่องของฟรานเซสไก้

‘ผมเห็นคุณตั้งแต่อยู่บนแท็กซี่แล้ว ถ้าอยากได้ความช่วยเหลือก็ติดต่อมา แต่ตอนนี้หนีออกจากบริเวณพิตบอชท์ก่อนที่คนของเขาจะ

มาหาตัวคุณเจอเถอะ’

‘มันคงไม่ขนาดนั้นหรอก...’ ชันนี่ยังพูดไม่ทันจบ ชายตรงหน้าก็เอ่ยแทรกขึ้นมาทันที และเมื่อได้ยินในสิ่งที่เขาพูด เธอก็ถึงกับหุบปากที่เตรียมจะปฏิเสธฉับพลัน

‘รู้อะไรไหม พ่อเลี้ยงของเขาเป็นมาเฟียที่ทรงอิทธิพลในอิตาลี ฉะนั้นนิสัยของฟรานเชสนั้นค่อนข้างจะเข้าใจยากนะ คุณพอจะนึกออกไหม’ ร่างสูงทำสีหน้าลำบากใจ

‘แล้วทำไมถึงคิดช่วย...’

‘ผมไม่มีเวลาแล้ว ถ้าสนใจจะเป็นผู้หญิงของผมก็ติดต่อมา’ ข้อเสนอสุดพิสดารทำให้ชันนี่ถึงกับตาโต

‘อย่าทำหน้าแบบนั้นรู้ไหม เพราะมันน่ารักเกินไป’

จิบ~ โรแลนด์โน้มตัวลงมาจูบแก้มเธอ ทำให้คนถูกขวยโอกาสถึงกับตัวแข็งค้าง

‘รู้อะไรไหม วันนี้คุณรีบกลับเถอะ อย่ารอδυผมเลย แม้ผมจะอยากให้คุณอยู่เชียร์จนใจแทบขาด แต่สัญญาว่าจะคว้าชัยชนะมาให้แน่นอน’

ประโยคสุดท้ายเป็นเพียงเสียงกระซิบแผ่วเบา แต่กลับดูจริงจัง พร้อมนามบัตรใบเล็กถูกยัดเข้ามาใฝ่ฝ่ามือของเธอ ชันนี่ ก่อนที่เขาจะขยับตาให้เธอเล็กน้อยอย่างหยอกล้อ และเดินออกจากหน้าห้องน้ำหญิงไปอย่างรีบเร่ง

‘ไม่ต้องถามเลยว่าเธอจะตอบตกลงหรือปฏิเสธ’

ชันนี่ก้มลงมองตนเอง เมื่อดูจากชุดที่สวมใส่ในวันนี้ น่าจะรู้นะว่าเธอมาตั้งแต่เปิดประตูห้องน้ำออกมาเจอเขาแล้วหะ ทั้งตัวเธอมีแต่สีประจำตัวของเขา รักรองจากพ่อก็ ‘โรแลนด์ แอโกสทินี’ นี่แหละ!

3

เวลาเกือบสองชั่วโมงที่อยู่บนเครื่องบินทำให้ฉันนี้ผล็อยหลับไปได้หนึ่งตื่น ร่างบางจ้วเจียลงจากเครื่อง เมื่อหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดจึงเห็นการแจ้งเตือนจากช่องทางต่างๆ กระหน้าเข้ามานับสิบ ข้อความแรกๆ ที่เห็นคือการแจ้งเตือนว่ามีเงินสดเข้าบัญชีจำนวนสามหมื่นบาท นอกนั้นมีแต่เบอร์ของเพื่อนสนิทที่โทร. เข้ามา สุดท้ายคือทั้งข้อความไว้ทางไลน์

ลงจากเครื่องบินแล้วโทร. กลับด้วย

“โอ้โฮ มีใครตายรีใจ”

“แกนั่นแหละจะตาย ชันนี่!”

เสียงที่ลอดผ่านเครื่องมือสื่อสารไม่มีแววของการล้อเล่นแม้แต่น้อย

“เฮ้ย มีไรเปล่า เมย์”

“ชัน แกไปทำอะไรไว้ที่นั่นวะ”

“เมย์~ ชันเปล่า”

“จะเปล่าได้ไง มีคนจากเอเจนซีโทร. มาหาฉันเนี่ย”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้นจากทางฝั่งของเพื่อนสนิท

“ชั้น ถือสายรอก่อนนะ”

“อือ”

“สวัสดิ์คะ พี่ก้อย ลมอะไรหอบมาถึงโรงพยาบาลคะ”

“ลมที่ไหน พายุต่างหาก!” เสียงเครื่องเครียดของสาวใหญ่ที่ตั้ง
ขึ้น ชั้นนี้ได้ยินทั้งหมด

“เมย์ พี่รบกวนถามอะไรหน่อย”

“ทำไมไม่คุยผ่านโทรศัพท์ล่ะคะพี่”

“ไม่ละ พี่คุยกับเราเสร็จพี่ก็จะไปที่อื่นต่อเลย”

“ตกลงเพื่อนเมย์ไปทำอะไรไว้คะ”

“อันนี้พี่ก็ไม่รู้ละ แต่พี่ขอที่อยู่เพื่อนเมย์ได้ไหม พอดีลูกค้าขอมา
พี่ก็ไม่มีให้เพราะไม่ได้ติดงานกับน้องชั้นโดยตรงตั้งแต่ที่แรก”

“จะเอาไปทำอะไรพี่”

“พี่ก็ไม่แน่ใจ แต่ทางนู้นเรียกร้องมาแบบนี้ ไม่อย่างนั้นเรื่องจะ
ไม่จบ พี่ถึง พยายามถามเขาแล้ว เขาก็ไม่ยอมบอกทำเดี่ยว บอกจะ
ตกลงกับน้องชั้นเอง พี่ก็ไม่รู้จะทำยังไง”

“พี่ก้อย ถ้าเมย์คืนเงินค่าจ้างเรื่องจะจบไหมคะ” เมย์พยายาม
เต็มทีเพื่อจะไกลเกลี่ยให้เพื่อน แม้วตัวเธอเองจะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ
เลยก็ตาม

“พี่ว่ายาก พี่คุยกับเขามาเป็นชั่วโมงแล้ว เขาก็ปฏิเสธทำเดี่ยว
ยืนยันว่าจะคุยกับน้องชั้นโดยตรง ถือว่าเห็นใจพี่กับคนอื่นในทีมเถอะ
นะ งานนี้ไม่ใช่เมย์คนเดียวนะที่ได้งาน พี่ส่งไปเป็นสิบ เงินอีกครั้งที่
เหลือเขาก็ยังไม่จ่ายเลย ถ้าได้ที่อยู่น้องชั้นเรื่องก็จบ”

“แล้วเพื่อนเมย์ล่ะคะ จะเป็นยังไง” ความนิ่งเงียบของพี่ก้อย
ทำให้เมย์รู้ได้ทันทีว่าไม่มีใครสนใจความปลอดภัยของเพื่อนเธอเลย
และความล่งเลในแวตตาของเมย์ทำให้คนเจนจัดกว่าในการต่อรองครั้งนี้
น้อยข่มขู่

“ถ้าเมย์คิดว่าจะรับผิดชอบไหว ก็ไม่ต้องบอกที่อยู่เพื่อนก็ได้ แต่เมย์อย่าลืมนะ ว่าเมย์ก็รู้ว่าเพื่อนเมย์ไปสร้างวีรกรรมอะไรไว้เหมือนกัน ลองดูว่าจ้างที่กระเป๋านักขนานนั้นความหาตัวขนาดนี้ มูลค่าความเสียหายในครั้งนี้น่าจะไม่ธรรมดาหรอก”

อีกฝ่ายเหยียดยิ้มเมื่อเห็นความห้วนไหวในแววตาของสาวน้อยที่นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย จริงๆ เธอก็ไม่รู้หรอกว่าพวกนั้นมีเรื่องอะไรกัน แต่คำตอบแทนที่เพิ่มเข้ามาไม่น้อยต่างหากที่ทำให้เธอถ่มอาหาพริตติในสังกัดถึงโรงพยาบาล

“ถ้าเมย์บอก เรื่องจะจบไหมคะ”

“จบค่ะ”

ชั้นนี้ที่อยู่ปลายสายได้แต่ยืนตัวแข็งค้าง เมื่อได้ยินรายละเอียดที่อยู่ของเธอจากปากเพื่อนสนิท

เมื่อได้ในสิ่งที่ต้องการ สาวใหญ่ในชุดสูทเรียบหรูก็เดินออกจากห้องพักฟื้นของผู้ป่วยทันที

“ได้ยินแล้วไหมชั้น”

“อ้อ”

“ให้โอกาสนี้หนิซะ!”

หนิอีกแล้ว ได้ข่าวว่าเพิ่งหนีมาจากมาเลเซียเมื่อสองชั่วโมงก่อน ชั้นนี้มองนามบัตรใบเล็กที่อยู่ในมืออย่างขึงใจ ตอนคิดเล่นๆ มันก็คิดได้หรอก พอต้องตัดสินใจจริงๆ แล้ว กลับรู้สึกลำบากใจอย่างมาก

ชั้นนี้เก็บนามบัตรใส่กระเป๋าสตางค์ไว้อย่างดี ก่อนขึ้นแท็กซี่แล้วบอกจุดมุ่งหมาย

“อัมพวา”

“โอ้ สวัสดิ์ครับ เวลคมทุไทยแลนด์มาตาม”

“พี่ หนูคนไทย” อาการรี้นเริงของแท็กซี่ชะงักก็เมื่อได้ยินประโยคเมื่อครู่ อะไร เมื่อก็ยังไม่ยินดีต้อนรับกันอยู่เลย

“ทำไมไปไกลจังน้อง รถจะติดไหมเนี่ย”

“จ้ะพี่รอสักครู่ เดี๋ยวหนูโทร. ถ้ามึงเห็นน้ำเบตสีให้ว่ารถติดไหม”

“อ๊วย ไม่ต้องน้อง พี่เกรงใจ” เขารีบตอบเมื่อได้ยินเบอร์โทร. ร้องเรียนแท็กซี่จากปากเธอ

“จะดีเหวอพี่ ถ้ามึงหนอยไหม”

“ไม่ต้องๆ แล้วทำไมไปอัมพวาเวลานี้”

“ก็ที่นี่บ้านหนู”

ยามนี้แท็กซี่มีอาการคล้ายคนถูกหมัดน็อกกลางอากาศ ความคิดที่จะพาผู้โดยสารไปเส้นทางอ้อมถูกตัดฉับทันทีพร้อมกับบทสนทนาต่างๆ ภายในห้องโดยสารตกอยู่ในความเงียบ รถก็ขับเคลื่อนไปในเส้นทางที่ถูกต้อง

หากเป็นเวลาปกติเธอคงไม่เลือกนั่งแท็กซี่ในระยะทางขนาดนี้ แต่ตอนนี้ค่าแท็กซี่ไม่ได้สำคัญขนาดนั้นแล้ว

แม้เมื่อวานชั้นนี้จะใช้พลังงานไปมากมายแค่ไหน เข้ามิด
ของวันนี้เธอก็ตื่นและเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปเคลียร์เอกสารในมหาวิทยาลัยแล้วจ่ายเงินค่าเทอมที่ค้างไว้เพื่อทำเรื่องจบ

โชคดีเป็นของเธอ เมื่อเมย์หิวไว้มากพอที่จะบอกที่อยู่เก่าของเธอกับพี่ก้อย หอหญิงใกล้กับมหาวิทยาลัยคือที่อยู่ของเธอเพื่อย้ายออกก่อนไปมาเลเซียไม่นาน ในเมื่อเรียนจบแล้วก็ไม่มีเหตุผลที่เธอต้องอยู่ต่อ

เสียงโทรศัพท์แสนคุ้นเคยดังขึ้นตอนเย็น เมื่อเธอใกล้ถึงบ้านของตัวเองอีกครั้ง หลังจากเหนื่อยหนื่อยจากการเดินทางทำเอกสารมาทั้งวัน ชั้นนี้หวังเพียงว่าจะได้กระโดดขึ้นที่นอนเมื่อถึงบ้าน แล้วพุงนี้ค่อยลุกขึ้นมาคิดต่อว่าจะทำยังไงต่อดี ถึงจะกลับมาพลิกฟื้นกิจการเล็กๆ ที่พ่อกับแม่ทิ้งไว้ให้ แต่เมื่อเห็นชื่อของปลายสาย ก็คาดว่าแพลนที่เธอ

วางเอาไว้ว่าจะเป็นเพียงฝันหวานเท่านั้น

“ว่าไงเมย์”

“ฉันว่าเรื่องมันไม่จบง่ายๆ อย่างที่คิดแล้ววะ”

หูก็ฟังเสียงเพื่อนที่อยู่ปลายสายไปด้วย สายตาก็บังเอิญไปเห็น
สิ่งผิดปกติที่อยู่บริเวณหน้าบ้านตน ชันนี่จึงร้องบอกสารทืออย่างรีบเร่ง

“พีจอตๆ จอดตรงนี่ก่อน”

ร่างของผู้ชายสี่คนที่เดินวนไปมาอยู่ตรงหน้าบ้านของเธอ มอง
ดูก็พอจะรู้ว่าไม่น่าจะมาดีเท่าไรนัก

“ขอโทษวะชัน ที่ช่วยอะไรไม่ได้”

“ไม่ใช่ความผิดเมย์ อย่าคิดมาก”

“แล้วชันจะทำไง”

ชันนี้ได้แต่คิดหนักกับคำถามของเพื่อน ตอนนี้เธออยากจะลง
ไปถามชายสี่คนนั้นสัก ว่ามันเรื่องอะไรกัน มันต้องจริงจังขนาดนี้ไหม
แค่เรื่องล้อเล่น แต่คำเตือนของโรแลนด์กลับจุดรั้งความคิดที่จะลงไป
วินไว้

“เดี่ยวชันจัดการเอง แค่นี้ก่อนนะ”

ชันนี่เลือกตัดสายเมย์ทิ้ง ก่อนจะมองหาตราตรงหน้าอย่าง
หนักใจ

“เอาไรงี้” คนขับรถหันมาถามความเห็นของเธอเป็นการเร่ง

ชันนี่เหลือบไปมองกระเป๋าย่อยที่มีเอกสารสำคัญถูกบรรจุ
อยู่ในนั้นทั้งหมด เธอแค่เตรียมพร้อมไว้เผื่อฉุกเฉิน ไม่คิดว่าจะได้ใช้
จริงๆ

“ฟรานเซสโก้ ไ้คนปัญญาอ่อน!”

แท็กซี่หันมามองหน้าเธอทันที เมื่อได้ยินคำสบถของเธอ

“ไปสุวรรณภูมิเลยพี” เมื่อบอกจุดหมายปลายทางเรียบร้อยแล้ว
ชันนี่ก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนกรอกเบอร์โทร. ที่ไม่คุ้นเคยลงไป

“สวัสดิ์” เสียงทักเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งหูดังขึ้นจาก
ปลายสาย

เสียงหัวใจเต้นแรงที่มีเพียงเธอเท่านั้นที่ได้ยินมัน ฝ่ามือเย็น
เฉียบขึ้นไปด้วยเหงื่อกำโทรศัพท์แน่น ก่อนเสียงหวานแผ่วเบาจะดังขึ้น
อย่างตัดสินใจ

“ข้อเสนอั้น...” เสียงหวานใสขาดห่วงไป แต่ปลายสายก็ยังคง
รออย่างใจเย็น...

“ตกลงค่ะ”

สองสัปดาห์ต่อมา

เซอร์กิต ริคาร์โด ตอร์โม ประเทศสเปน

เสียงเพลงรอสายแสนประหลาดดังขึ้นท่ามกลางผู้คน que เดิน
ขวักไขว่ไปมา แต่เจ้าของโทรศัพท์ก็ถือของเป็นบ้าหอบฟางเกินกว่าจะ
ล้วงมันขึ้นมาจับได้ อย่างว่า...เพลงเกาหลีดังในสเปนก็คงฟังดูแปลก
ไม่ใช่น้อย เสียงเพลงนั้นจึงชวนให้ใครต่อใครหันมามองทางต้นเสียง
ไม่เว้นแม้แต่ผู้ที่ไม่ค่อยจะสนใจผู้ใด ชันนี้หาที่วางของในมือได้ มือบาง
ก็ควานหาโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงยีนอย่างยากเย็น

“ให้ผมช่วยไหม”

หญิงสาวร่างบางเงยหน้าขึ้นมามองผู้หวังดี ก่อนร่างกายจะรู้สึก
แข็งค้างเมื่อเห็นชายตรงหน้า ชันนี้ปล่อยให้เสียงโทรศัพท์ดังวนไปมา
อย่างไม่ว่าว่าจะทำอะไรก่อนดี ระหว่างรับโทรศัพท์หรือวงหนีโดย
โกยสุตผีทำ สิ่งที่ชันนี้ทำได้ดีที่สุดคือยืนสบตาร่างสูงตรงหน้านิ่งคล้าย
วิญญาณได้หลุดลอยไปแล้ว

รอยยิ้มเหยียดตรงมุมปากแสนร้ายกาจของคนตรงหน้าที่มา
พร้อมเสียงกระซิบเชิงข่มขู่ของเขา แทบหยุดลมหายใจของเธอ

“ที่รัก บอกฉันที่ว่าทำไม...ชอบหาเรื่องตาย”

มันก็ไม่น่าแปลกใจนักที่เธอจะได้เจอกับเขาที่นี่ ส่วนหนึ่งก็เพราะได้ทำใจไว้แล้วตั้งแต่ที่ตกลงรับหน้าที่ผู้จัดการของโรแลนด์

ใช่...ผู้หญิงของโรแลนด์ คือการมาเป็นผู้จัดการของเขา ไม่ได้หมายถึงในเชิงผู้ชายแต่อย่างใด นั่นทำให้เธอถึงกับโล่งอกเมื่อได้ฟังรายละเอียดข้อเสนอ นั้น แต่ใครจะไปคิดว่าจะได้เจอฟรานเซสก็เร็วขนาดนี้ นี่แค่วันแรกที่เพิ่งมาถึง ยังจัดข้าวของไม่ทันเสร็จเลย ทีมงานเป็นพันคน ทำไมเธอถึงช่วยเจอเขาในทันทีที่เดินทางมาถึงสเปนกันนะ

ใบหน้าหวานเผือกสีลงทันตา แต่คุณกรณิของเธอก็ใช้ว่าจะผ่อนปรนให้ เจ้าของใบหน้าร้ายกาจนั้นจ้องเธอไม่วางตา แขนแกร่งเอื้อมมาจะคว้าข้อมือเธอ ทำให้คนตัวเล็กก้าวถอยหลังหนีทันที และก่อนที่ชั้นนี้จะหัวใจวายตาย พ่อพระอิตาลีก็ตื่นมาโปรดเธอถึงที่

“มีอะไรกัน” โรแลนด์ถามขึ้น แต่ระหว่างคนทั้งคู่กลับไม่มีใครตอบเขาแม้แต่คนเดียว

“อย่างนั้นถ้าไม่มีอะไร ชั้นนี้ก็รีบไปเถอะ ทีมงานรออยู่”

ชั้นนี้ที่รอค่านี้นาน รีบหันไปโกยข้าวของชั้นมาอุ้มไว้กับตัว ก่อนจะเดินไปยังพิตบอกซ์ทีมโรงงานของโรแลนด์ทันที ไม่ต้องให้บอกซ้ำ

เมื่อเห็นว่าเหยือกกำลังจะหนี ฟรานเซสก็จ้องเอื้อมมือไปหวังจะคว้าข้อมือบางของชั้นนี้อีกครั้ง แต่ถูกโรแลนด์ใช้ตัวขวางไว้

“ทำอะไร”

“ยุ่งอะไรด้วย”

เมื่อเจอคนที่ตนเองไม่ชอบหน้ามายุ่งเรื่องส่วนตัว คนอายุน้อยกว่าจึงหัวเสียไม่น้อย

“ทำไมจะยุ่งไม่ได้ นั่นผู้จัดการทีมของเรา คนนอกไม่มีสิทธิ์ยุ่ง”

ฟรานเซสก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจกับสิ่งที่ได้ยินเล็กน้อย

“ไม่มีสิทธิ์?”

“ใช่ ไม่ว่าก่อนหน้านี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ตอนนี้ชั้นนี่คือคน
ของทีมเรา คนนอกไม่มีสิทธิ์” โรแลนด์เอ่ยอย่างเรียบง่าย

“เดี๋ยวก็รู้ว่าไม่มีสิทธิ์จริงไหม” ฟรานเซสก็ทั้งคำพูดชวนฉงนไว้
ก่อนเดินจากไป

หลังจากนั้นไม่ถึงชั่วโมง ก่อนการซ้อมในวันศุกร์สุดสัปดาห์
ในสเปนจะเริ่มขึ้น ชาวใหญ่ที่ส่งมาจากทีมงานของฟรานเซสก็ถูก
ประกาศออกมาอย่างเป็นทางการ

“ฟรานเซสก็ มิเกล ตกลงเซ็นสัญญาย้ายไปอยู่ที่ทีมงาน
เดียวกันกับโรแลนด์ในฤดูกาลหน้าแล้วครับ!”

เป็นการตัดสินใจที่หักปากกาเซียนอย่างไม่วิเคราะห์ ไม่ว่าจะเป็น
ค่ายยักษ์ใหญ่ของวงการหรืออีกค่ายที่เน้นความเร็วทางตรงเป็นหลัก
ทำไมฟรานเซสก็ถึงไม่เลือก กลับมาเลือกค่ายที่ป็นกำลังมีปัญหาด้าน
อิเล็กทรอนิกส์อย่างค่ายของโรแลนด์

แม้จะเป็นข่าวที่ช็อกวงการมอเตอร์สปอร์ตขนาดไหน แต่ก็
หลายคนที่ดีใจกับข่าวนี้

“ลูเซียโน่ ตกลงนายจะเซ็นสัญญากับค่ายไหน โอกาสดีขนาดนี้
ไม่ใช่ว่าจะตกมาถึงมือนายง่าย ๆ ไม่น่าเชื่อว่านายจะโชคดีแบบนี้”

เจ้าของชื่อที่ถูกเรียกมองสัญญาจากค่ายโรงงานยักษ์ใหญ่ที่วาง
อยู่ตรงหน้าทั้งสองฉบับ มันถูกส่งมาทันทีที่ฟรานเซสก็ตัดสินใจไป
ฟอร์มทีมกับโรแลนด์ มีอนาคตปากกาลงบนสัญญาของค่ายรถที่
โดดเด่นด้านทางตรงเป็นหลักอย่างไรซึ่งการลงเลใดๆ การกระทำนั้น
ของลูเซียโน่ทำเอาผู้จัดการส่วนตัวถึงกับเขย่งยิ้มกว้าง อุดอ่อยชม
เด็กในสังกัดตนเองไม่ได้

“นายตัดสินใจได้ดี”

“หึ” ลูเซียโน่ไม่ตอบอะไรผู้จัดการส่วนตัว ทำเพียงเค้นเสียงใน

ลำคอเล็กน้อย ก่อนส่งสัญญาณที่เซ็นเซอร์เรียบร้อยแล้วให้มืออวบอูมที่ยื่นมารออยู่ตรงหน้า

คล้อยหลังผู้จัดการ ลูเซียโนก็ส่ายยิ้มอย่างสะใจ

“ไอ้โง่ฟรานเชส แล้วปีหน้าเราจะได้เห็นกันว่าของจริงเป็นยังไง”

แม้จะมีหลายคนตกใจ ผิดหวัง หรือสะใจกับการตัดสินใจของฟรานเชสก็ แต่กลับมีใครคนหนึ่งที่ดีใจอย่างถึงที่สุดกับการตัดสินใจในครั้งนี้ของเขา

“ชั้นนี่ เหมือนอะไร”

โรแลนด์โบกมือไปมาตรงหน้าของชั้นนี่ เมื่อเห็นอาการปฏิกิริยาของเธอยามดูข่าวผ่านทีวี

“ฟรานเชสจะย้ายมาอยู่ที่นี่” เสียงหวานที่ฟังดูล่องลอยคล้ายคนละเมอดังออกมา ทำเอาโรแลนด์เ็นดูไม่น้อย

“ใช่ มีอะไรแปลก”

“ละ...แล้วชั้นจะทำไง” ชั้นนี่ขี้นัวเข้าหาตนเองเสียงตื้นๆ

“ก็นั่งรอให้ฟรานเชสกลับมาเชือดใจ”

“ฮะ!”

“อู๊~คิกๆ” โรแลนด์อดหัวเราะอาการของหญิงสาวไม่ได้จริงๆ

“ล้อเล่นน่า ผมอยู่ทั้งคน ชั้นกลัวอะไร”

หนุ่มใหญ่ขี้ศรีษะสาวน้อยด้วยความเอ็นดู ก่อนปล่อยให้เธอทำงานที่อยู่ในมือต่อไป เขาจะไปหาทีมเมตของตอนที่ตอนนั้นก็ช็อกค้างไปไม่แพ้กัน อย่างที่รู้ หนึ่งในทีมส่งนักแข่งได้แค่สองคน เมื่อฟรานเชสก็จะมา ก็ต้องมีหนึ่งคนต้องออกไป และทีมนี้มีมาร์โคเป็นเบอร์หนึ่งของทีม มาร์โคคงเสียขวัญไม่น้อย ในเมื่อตอนนี้ยังไม่มีค่ายไหนยื่นข้อเสนอมาถึงเขาเลย

“ไ้ เพื่อน”

โรแลนด์ชักทายมารีโคอย่างสนิทสนม ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้

“ไง โรแลนด์” ชายหนุ่มชักเขากลับ แต่ใบหน้าข้างหม่นหมอง เหลือเกิน จนโรแลนด์อดนึกสงสัยไม่ได้

“คุณ...เอ่อ...คุณได้ข่าวฟรานเชสแล้วใช่ไหม”

โรแลนด์พยักหน้าให้เล็กน้อย

“นั่นสิ คุณควรรู้...คือผมไม่ได้คิด...” มารีโคมีท่าทีลังเลยามพูดเล็กน้อย “ไม่ได้คิดว่าเขาจะมาที่นี่”

มารีโคคงหมายถึงฟรานเชสโก้ ที่เขานึกไม่ถึงว่าจะย้ายมาที่มนี้ แต่โรแลนด์ก็ไม่ได้ขัดคำพูดที่เมตขของตน

“ไม่ใช่ว่าทีมเราไม่ดี แต่ทีมเราตอนนี้กำลังมีปัญหา แล้วผมก็ยังไม่ได้ข้อเสนอจากใครเลย” ในที่สุดสิ่งที่มารีโคกังวลมากที่สุดก็หลุดออกมาจากปากเขา

“โรแลนด์รู้ไหม วันนี้วันเกิดผมละ เป็นวันเกิดที่แย่ชะมัด”

มารีโคบ่นพึมพำ ก่อนทอดสายตาดูออกไปนอกฟิต เขาเห็นฝ่ายบริหารทีมอื่นวิ่งยื่นข้อเสนอกันให้วุ่นวาย แต่ข้อเสนอพวกนั้นกลับมามีไม่ถึงมือเขาสักฉบับ

“วันนี้วันเกิดนายจั่นหรว”

มารีโคพยักหน้ารับอย่างไม่ใส่ใจ เขากำลังนึกถึงอนาคตของตัวเองอยู่ ฤดูกาลหน้าเขาจะมีรถให้ขี่หรือเปล่า แต่ยามที่กำลังคิดถึงเรื่องตนเองอยู่นั้น กระดาษสี่ขวาก็ถูกยื่นมาตรงหน้าจากคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านข้าง รายละเอียดในนั้นทำให้เขาถึงกับฉงน ไม่ใช่เพราะข้อมูลในเอกสาร แต่ความจริงบางอย่างที่เข้ามากระทบใจเขาต่างหากที่ทำให้เขาหลังน้ำตา

ปุบ...ปุบ...

โรแลนด์ตบไหล่มารีโคเบาๆ แล้วลุกเดินออกมา เสียงอวยพรแผ่วเบาดังลอยมาตามลม “สุขสันต์วันเกิดเพื่อน”

4

สุดสัปดาห์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดก็ถึงวันแข่งจริง
สนามสุดท้ายเพื่อปิดฤดูกาลของปีนี้

เป็นความโชคดีของชั้นนี้ที่สองวันนี้ฟรานเซสก็ยุ่งมากเกินกว่าที่จะมาวุ่นวายกับเธอ แต่लगสังหรณ์ของเธอก็เตือนว่ามันไม่น่าจะจบง่ายแบบนี้แน่ เมื่อเขาจะเข้ามาร่วมทีมกับโรแลนด์ ทีมแข่งอื่นได้เผยแพร่ชื่อของนักแข่งที่ได้เซ็นสัญญาของฤดูกาลหน้ากันหมดแล้ว ยกเว้นทีมของเธอ ชั้นนี้ก็ไม่แน่ใจนักว่าทำไมยังไม่ประกาศ ในเมื่อได้ฟรานเซสก็มาอยู่ในทีมคู่กับโรแลนด์แล้ว

ชั้นนี้อดเห็นใจมาริโคไม่ได้ เพราะเมื่อเดินผ่านเขาที่ไร เธอก็เห็นแต่สีหน้าที่เผยความเคร่งเครียดของเจ้าตัวตลอดเวลา ตอนนี้อีกก็เต็มหมดแล้ว หรือเขาจะย้ายไปขี่รายการเวิลด์ซูเปอร์ไบค์กันแน่ แต่ถึงยังไงเธอก็เป็นแค่น้องใหม่ ไม่มีสิทธิ์เสนอหน้าถามอยู่แล้ว หน้าทีของเธอคือตามกันโรแลนด์ไปมาทั่วทั้งฟิต ทำทุกอย่างตามแต่เขาจะสั่ง

“วันนี้มากางร่มให้ผมหน่อย”

“แต่ชั้นไม่ยกแต่งตัวแบบนี้อีกแล้ว” แม้เธอจะต้องทำตามคำพูดเขา แต่ก็อดแย้งไม่ได้ พุดจบชั้นนี้ก็เหล่มองเรซควีนของทีมประจำวันนี้

“ชุดนี้ก็ถือร่วมได้”

ชั้นนี้กั่มมองตัวเองที่อยู่ในชุดเสื้อโปโลติดชื่อทีมกับกางเกงยีน
รองเท้าผ้าใบ พร้อมขึ้นเวทีเข้าหาตัวเองก่อนเอ่ยถาม

“เอาจริง?”

“จริง”

นี่โรแลนด์เป็นราชาหรือยังไง สิ่งอะไรได้อย่างนั้น ทำไมเขาช่าง
มีอิทธิพลกับทุกคนในที่นี้ขนาดนี้ แม้เรซควีนประจำทีมจะมองค้อนเธอ
เล็กน้อยก่อนที่จะยื่นร่มมาให้ แต่นอกนั้นก็ไม่มีท่าทีอะไร แล้วตอนนี้
เธอก็อยุบบนแทริคอีกครั้ง ไม่อยากจะเชื่อว่าดวงเธอจะสมพงศ์กับร่ม
จริงๆ ถึงสลัดมันออกจากชีวิตไม่ได้สักที

“จับตาดูการแข่งครั้งนี้ให้ดีๆ” อยู่ดีๆ โรแลนด์ที่นั่งทำสมาธิอยู่
บนรถก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยกับเธอ

“เป็นแฟนคลับผมใช่ไหม”

แม้จะงงเล็กน้อย แต่ชั้นนี้ก็พยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

“จะเชียร์ผมใช่ไหม”

“ตลอดไป” ชั้นนี้เฉลลตอบอย่างตั้งใจคิด แล้วก็ได้รับรอยยิ้ม
หวานของโรแลนด์เป็นการตอบแทน

“ขอบคุณ”

เมื่อจบการแข่งขัน ชาวใหญ่ก็ถูกประกาศออกมาจากทีมงาน
ของเธอ แม้สนามสุดท้ายโรแลนด์จะชนะ แต่กลับไม่มีรอยยิ้มยินดีจาก
ทั้งทีมงานและแฟนคลับในสนาม

“ในฤดูกาลหน้า ทีมโรงงานทีมสุดท้ายได้ประกาศออกมาแล้ว
จะเป็นฟรานเชสก็กับมาร์โคที่จะจับคู่เป็นทีมเมตกัน โรแลนด์จะ
วางมือจากการแข่งมืออาชีพแล้วครับ!”

ชาวใหญ่ที่ถูกประกาศออกมาคล้ายฟ้าผ่าตอนกลางวัน

ชั้นนี้เข้าใจแล้วว่าทำไมโรแลนด์ให้เธอตั้งใจดูการแข่งขันครั้งนี้ให้
ดีๆ เพราะนี่คือการแข่งครั้งสุดท้ายในอาชีพนักแข่งของเขาแล้ว

“ทำไม”

ชั้นนี้เคยถามเสียงล้นเครื่องบินสะอื้น เมื่อโรแลนด์กลับเข้ามาใน
พิตบ็อกซ์

“งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา”

เขาเอ่ยเสียงทุ้มนุ่มอย่างปลอบใจ

“แต่ชั้นขอบคุณ...”

เธอยังไม่ยอมให้เขาเลิก แต่มันคือการตัดสินใจของเขา เธอ
ไม่มีสิทธิ์ห้าม ท้ายประโยคที่ชั้นนี้จะขอร้องให้เขาอยู่ต่อ เธอก็พูดไม่ออก
เหตุการณ์นี้นั้นกะทันหันเกินไปสำหรับแฟนพันธุ์แท้เช่นเธอ

“ผมก็ขอบคุณ แฟนคลับตัวน้อยของผม ขอบคุณที่คอยเชียร์กัน
นะ” โรแลนด์ยื่นปลอบใจแฟนคลับกิตติมศักดิ์ของเขา ไม่ใช่แค่ชั้นนี้ที่
เสียน้ำตากับการรีไทร์ของเขา ผู้ชมทั้งสนามก็กำลังตกตะลึงกับข่าว
ล่าสุดนี้เช่นกัน มีผู้ชมจำนวนไม่น้อยกำลังร่ำให้กับความกะทันหันใน
ครั้งนี้ โดยเฉพาะผู้ชมที่นั่งประจำอยู่บนสแตนด์ชื่อของเขา

กล้องถ่ายทอดสดของรายการจับภาพที่เขากำลังกอดเรซควีน
ของตนเองพอดี เขาจึงเอ่ยปลอบใจแฟนๆ ของเขาไปพร้อมกับลูบหลัง
ชั้นนี้เบาๆ

“มันจะโอเค แล้วมันจะโอเค”

มาร์โคมองภาพที่โรแลนด์กอดปลอบผู้จัดการส่วนตัวของตนเอง
พลางนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมา เอกสารที่โรแลนด์
ทิ้งไว้ให้อธิบายถึงการต่อสัญญาของตัวเขากับทีมที่ถูกยึดไปอีกสองปี
ทำให้มาร์โคได้แต่มองสัญญาในมืออย่างไม่รู้จะทำเช่นไรกับมันดี

ฟรานเชสโกเซ็นแล้ว หากเขาเซ็นอีกคน เท่ากับว่าทีมนี้มีเก้าอี้
นักแข่งเต็มพอดี แล้วโรแลนด์เล่า จะไปอยู่ที่ไหน

‘เซ็นเตอร์’

‘ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ผู้จัดการของเขาเข้ามาประชิดถึงตัว’

‘...’

‘ถ้ารู้สึกแยก็จงสร้างผลงานให้ดี ให้สมกับที่ระดับตำนานหลักทางให้’

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคำปลอบใจหรือเพราะอะไร แต่มาร์โคก็จดปากกาเซ็นชื่อลงในสัญญา นั้นโดยไร้ซึ่งการลังเลใดๆ

‘สุขสันต์วันเกิดนะ’

อีกครั้งสำหรับการอวยพรในวันนี้ที่มาร์โคได้ยิน คราวนี้มันมาจากผู้จัดการของเขาเอง โรแลนด์ช่างมอบของขวัญที่แสนยิ่งใหญ่เกินกว่าที่คนอย่างเขาจะรับไหว แต่แทนที่มาร์โคจะรู้สึกแย่เหมือนตอนที่ได้รับรู้เรื่องนี้ในครั้งแรก ในใจเขากลับบังเกิดความฮึกเหิมที่พร้อมจะแบกรับทีมนี้ไว้บนบ่าแทนโรแลนด์แล้ว

‘คุณจะไม่มีวันผิดหวังในตัวผม’ นั่นคือประโยคสั้นๆ ที่มาร์โคได้บอกกล่าวแก่โรแลนด์ ยามที่เขาได้เดินสวนกัน

แม้ใครหลายคนจะสะเทือนใจกับการรีไทร์อย่างกะทันหันของโรแลนด์ แต่มีบางคนที่ไม่อินด้วย ขวดน้ำในมือแกร่งถูกบีบจนบุบ เมื่อกล้องถ่ายทอดสดฉายภาพบุคคลสองคนที่กำลังยืนกอดปลอบกันอย่างแนบแน่น

หลังจากเรซสุดท้ายสุดซ็อกเขย่าวงการมอเตอร์สปอร์ตที่สเปนจบลง โรแลนด์ก็หนีบชั้นนี้หนีความวุ่นวายกลับมายังบ้านของเขาที่อิตาลีในฐานะผู้จัดการส่วนตัวทันที แล้วตอนนี้ก็เป็นเวลาค่าของที่นี่ บ้านพักของโรแลนด์ไม่ได้อลังการอย่างที่เธอเคยคิด แต่กลับดูโปร่งโล่งและอบอุ่น ภายในห้องรับแขกมีเพียงเธอกับเขานั่งเล่นกันอยู่สองคน แต่เรียกว่าเธอนั่งติ่มน้ำอัดลมเป็นเพื่อนเขาที่กำลังจิบไวน์จะดีกว่า

“พอบอกได้มัย ทำไมเป็นผม นักแข่งออกเยอะเยอะ” จู่ๆ คนที่กำลังนั่งทอดอารมณ์ก็โยนคำถามสุดมันมาให้เสียอย่างนั้น

“ทำไมโรแลนด์ถามแบบนั้น มีใครบ้างในโลกนี้เมื่อเห็นคุณตอนอยู่บนแทริคแล้วจะไม่ชอบคุณ” ชันนี่เอ่ยถามอย่างนิ่งงัน หลังจากตีความหมายของประโยคคำถามเอาเองในแบบของเธอ

“แฟนคลับที่มึนคู่แข่งผมไง” โรแลนด์เอ่ยขึ้นยิ้มๆ แต่มีกระแสเสียงของความล้อเล่นเจือปนอยู่ในนั้น

“ชันรู้ว่าคุณพูดเล่น แต่ชันก็สามารถบอกได้ว่า ถึงแม้พวกเขาเหล่านั้นจะไม่ชอบชีหน้าคุณเท่าไร แต่พวกเขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าความสามารถของคุณมันคือของจริง คุณเป็นตำนานที่ยังคงโลดแล่นอยู่ในชีวิตจริง คุณยังคงจับต้องได้ ไม่ใช่มีเพียงแค่ชื่อเสียงที่ถูกเล่าขานปากต่อปากคล้ายนิทานกล่อมเด็ก สิ่งที่เจ๋งที่สุดของคุณ นั่นคือการยืนระยะได้ยาวนานจนถึงเดี๋ยวนี้”

เจ้าของกายสูงยกแก้วเครื่องดื่มขึ้น ก่อนหลบตาลงต่ำมองของเหลวสีเข้มที่กำลังพลั่วไหลอยู่ภายในนั้น พลาซชวนหญิงสาวสนทนาต่อไป

“แล้วตกลงทำไมคุณถึงเลือกดูกีฬาชนิดนี้ ลองเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวคุณให้ผมฟังบ้างได้ไหม”

“ถ้าชันเล่าให้ฟัง สัญญาได้ไหมว่าจะไม่ลือ”

“ได้”

“เรื่องมันน่าจะสักสามปีที่แล้ว อย่างที่โรแลนด์รู้ตอนคุยกับชันผ่านโทรศัพท์ ชันขี่มอเตอร์ไซด์ไม่เป็น จักรยานยังขี่ไม่แข็งเลยเถาะ การที่จะมาดูรายการแข่งรถเนี่ยไม่เคยอยู่ในหัวสักนิด แต่พอดีหวัคั่วของคืนนั้น...”

นัยน์ตาที่เปล่งประกายคล้ายกำลังเล่าเรื่องที่ทำให้เจ้าตัวมีความสุขมากๆ ทำให้โรแลนด์วางแก้วเครื่องดื่มลงแล้วให้ความสนใจสาวน้อย

ตรงหน้าอย่างไม่ทันรู้ตัว

“ชั้นกำลังรอดูรายการบางอย่าง แต่ดันมีรายการแข่งรถคันอยู่ ด้วยความที่ชั้นไม่ยากพลาดจึงเปิดทีวีทิ้งไว้ แล้วนั่งดูรายการแข่งรถไปพลางๆ อย่างที่ไม่รู้กฎกติกาอะไรเลย รถลั้มนั่นกระแะระนาดทำเอาชั้นตกใจตลอดเวลาที่ได้ดู จนมาถึงรายการสุดท้ายของค่ำคืนนั้นคือรายการแข่งรถมอเตอร์ไซด์”

“...”

“ทีนี้ อย่าคิดว่าครั้งแรกที่ชั้นเห็นคือความเท่ของโรแลนด์นะ ไม่เลย มันตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง สิ่งแรกที่ชั้นเห็นจากโรแลนด์คือ น้ำตา” ดวงตากลมโตสบกับตาคนเข้มอย่างเก๋อเงิน ก่อนจะยกมือเล็กๆ ขึ้นมาเกาศีรษะตนเองอย่างไม่รู้จะทำยังไงกับสถานการณ์ในครั้งนั้นดี เขาจะด่าเธอไหมนะ ที่โรคจิตดันชอบเขาตอนร้องไห้ แต่เมื่อไม่เห็นท่าที่โกรธเคืองของเขา นอกจากจ้องมองเธอตรงๆ เท่านั้น ชั้นนี่จึงกล้าที่จะเล่าต่อไป

“ตอนนั้นรถเพิ่งออกสตาร์ทได้ไม่นาน แต่รถของโรแลนด์กลับดับกลางอากาศเอาดื้อๆ แล้วก็เกิดควันออกมาจากเครื่องท่วมตัวรถ”

อ่า...เขารู้แล้วว่าหลังจากนั้นมันเกิดอะไรขึ้น

“แทนที่โรแลนด์จะทิ้งรถแล้วเดินหนีออกมา เมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้นแต่สิ่งที่โรแลนด์ทำคือกอดตัวถังของรถไว้แล้วร้องไห้”

“...”

“แม้ผู้บรรยายไทยในขณะนั้นจะบรรยายว่าโรแลนด์เสียชีวิต เพราะการล้นแถมปีโลกของโรแลนด์จะยิ่งยากขึ้นไปอีก เมื่อไม่ได้แต่มในสนามนั้น แต่ชั้นกลับไม่เห็นด้วย สิ่งที่ชั้นเห็นคือผู้ชายคนหนึ่งที่รักรถของเขามากๆ สายตาที่เข้มองรถในเหตุการณ์นั้นมันคล้ายแววตาของเพื่อนที่เห็นเพื่อนสนิทของตัวเองกำลังจะตาย หลังจากนั้นชั้นก็ลืมโรแลนด์ไม่ได้อีกเลย”

“คุณชอบผม เพราะสงสารผมหรือ” โรแลนด์เอ่ยถามอย่างขมขื่น

“เปล่า มันไม่ได้ใกล้เคียงกับสิ่งที่ฉันรู้สึกกับโรแลนด์เลย” ชันนี่โคลงศีรษะปฏิเสธ ก่อนจะเล่าต่อ

“หลังจากวันนั้น ชันก็เฝ้าคอยวันที่จะมีการแข่งขันอีกครั้ง โดยที่ครั้งนี้ตั้งใจจริงๆ นะ ไม่ใช่เพื่อฆ่าเวลาอย่างครั้งแรก แล้ววันนั้น...”

โรแลนด์เผยรอยยิ้มเอ็นดูกับการรื้อฟื้นตัวของชันนี่

“ฝนก็ตก”

“ฝนก็ตก”

เสียงประสานของโรแลนด์ดังขึ้นพร้อมกับชันนี่อย่างคนที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“ตกลงคุณชอบผมเพราะสงสารจริงๆ ใช่ไหม” โรแลนด์เขยิบแขนของคู่สนทนาขึ้น ก่อนที่จะจ้องลึกลงไปในดวงตากลมโตสีดำสนิทเพื่อค้นหาความจริงบางอย่างที่ซ่อนอยู่ในนั้น ทว่าแววตาของชันนี่กลับดึงดูดให้เขาเคลื่อนใบหน้าของตนเองเข้าหาโดยไม่ทันรู้ตัว

“ตกลงโรแลนด์จะฟังต่อไหม” ชันนี่เอ่ยเสียงเบา ก่อนเบี่ยงใบหน้าที่ร้อนผ่าวของตนเองออกอย่างเก้อเขิน

“อย่าดูถูกเสน่ห์ของหนุ่มอิตาลี แม้ว่าตอนนี้เขาจะอายุสามสิบแปดแล้วก็ตาม” ชันนี่ได้แต่เตือนตนเองเช่นนั้น

“เล่าต่อสิ”

ท่าที่สบายๆ ของโรแลนด์ คล้ายเมื่อครั้งไม่ได้มีเหตุการณ์ชวนใจกระตุกเกิดขึ้น ทำให้ชันนี่พอจะระงับใจตนเองได้บ้าง คงเป็นเธอที่ใจเต้นแรงไปคนเดียว ก็นะ นี่เอดอลในดวงใจเลยนะ ใจไม่สั่นก็ไม่ใช่คนแล้ว

“วันนั้นตรงแดงถูกโบกขึ้นระหว่างการแข่งขันเพราะฝนตกหนักมาก กว่าฝนจะซาแล้วเริ่มสตาร์ทกันใหม่อีกครั้งก็ใช้เวลานาน เมื่อเริ่ม

แข่งอีกครั้งได้ไม่นานนักแข่งก็ทยอยล้มลงหลายต่อหลายคัน สาเหตุจากน้ำที่ขังในสนาม ทำให้พื้นผิวแตร็กลื่นมาก ในรอบท้ายๆ ของวันนั้น สิ่งที่ชนไม่อยากให้เกิดก็ดันเกิดขึ้นอีกครั้ง...”

ชั้นนี้เจียบไปคล้ายไม่อยากพูดถึง กลับเป็นโรแลนด์เสียอีกที่นึกถึงหญิงสาว ที่สามารถจดจำรายละเอียดได้มากมายขนาดนั้น ทั้งๆ ที่เธอเพิ่งเคยดูการแข่งขันเป็นครั้งที่สอง

“ผมล้ม” โรแลนด์ตอบประโยคนั้นให้ชั้นนี้ เพราะรู้ว่าเธอไม่กล้าพูด แล้วศีรษะเล็กก็ขยับขึ้นลงช้าๆ อย่างเห็นด้วย

“นั่นแหละที่ชั้นพูดถึง สิ่งที่แตกต่างกันของโรแลนด์กับนักแข่งคนอื่นเลยตอนรถล้มก็คือ การรีบวิ่งไปดูอาการของรถ ทั้งๆ ที่มันเป็นสิ่งที่ทำให้คุณบาดเจ็บ ต่างจากคนอื่นที่โทษลมโทษฟ้า หรือแม้แต่โทษรถแข่ง ใส่อารมณ์กับมันด้วยการเตะยาง โทะทุทุกอย่างยกเว้นตัวเอง”

ครั้งนี้โรแลนด์ไม่ได้เอ่ยขัดอะไรอีก เขาปล่อยให้หญิงสาวพูดทุกอย่างที่ใจปรารถนา

“หลังจากนั้นชั้นก็เริ่มศึกษาทุกเรื่องเกี่ยวกับโรแลนด์อย่างจริงจัง แล้วก็รู้ว่าทำไมสาวมอเตอร์สปอร์ตถึงได้บูชาคุณนัก เสน่ห์ยามขึ้นควบอยู่บนรถแข่งช่างหาใครเทียบได้ยาก แม้ในสนามแข่งจะมีรถยี่สิบกว่าคัน แต่ชั้นมักจะมองเห็นรถของโรแลนด์เพียงคันเดียว

“ยิ่งได้รู้ว่าทุกการกระทำที่มีต่อรถ ทั้งการรักษาและให้เกียรติมันอย่างดี หรือแม้กระทั่งเรียกรถแข่งว่าสาวน้อย นั่นคือนิสัยของโรแลนด์จริงๆ ชั้นยิ่ง...”

โรแลนด์เลิกคิ้วขึ้นอย่างตั้งคำถามและต้องการให้ชั้นนี้พูดต่อ

“ชั้นยิ่ง...อิจฉา หากไม่รู้สึกลึกซึ้งต่อพ่อกับแม่ ชั้นอยากเกิดเป็นมอเตอร์ไซค์จริงๆ” ชั้นนี้แทบขาดอากาศหายใจตาย เพราะประโยคสุดท้ายที่พูดเมื่อกี้ เธอกลั้นหายใจและพูดมันออกมาในรวดเดียว ก่อนที่ความกล้าของเธอจะหมดลง

เมื่อเล่าจบชั้นนี้ก็ได้อาหมั่นปิดบังใบหน้าให้ร้อนจนแทบ
ระเปิดออกมาเพราะความเขินอาย ที่มีความคิดบ้างบออยากจะไปเกิด
เป็นมอเตอริไซด์ให้เขาขี่

เสียงหัวใจที่เต้นรัวกระหน่ำในอกแกร่ง ยามได้ฟังความคิดของ
ชั้นนี้ที่เกี่ยวกับตัวตนของเขา ทำให้โธแลนดี้รู้ตัวว่าเขาเพิ่งทำเรื่องผิด
พลาดครั้งใหญ่ไปแล้วจริงๆ

5

“หลังจากเหตุการณ์ที่นักบิทรระดับโลก โรแลนด์ แอโกสทินี ประกาศวางหมวกกันน็อกได้ไม่นาน ก็มีกระแสข่าวลือว่าเจ้าตัวกำลังคบหาดูใจกับสาวเอเชียที่เป็นผู้จัดการส่วนตัว...”

ชั้นนี้นั่งฟังข่าวทางช่องภาษาอังกฤษอย่างเบื่อๆ เมื่อเจอนักข่าวทางช่องดังกล่าวรายงานข่าวที่ไม่มีมูลความจริงสักนิดจึงอดบ่นไม่ได้

“มัวเนอะ”

คำกล่าวนั้นทำเอาพ่อครัวจำเป็นถึงกับอมยิ้ม “มาทานมื้อเช้า” โรแลนด์เรียกชั้นนี้ที่แทบจะนอนราบไปบนโซฟา ให้ลุกขึ้นมากินมื้อเช้าบนโต๊ะอาหาร

เจ้าของเรียวยาวเล็กก้าวเข้ามาช่วยเขาจัดโต๊ะอย่างไม่อิดออด พลงบ่นในสิ่งที่ได้ยินเมื่อครูไม่หยุด

“โรแลนด์ต้องแก้ข่าวไหม”

“ช่างเถอะ ผมชินแล้ว ไม่มีอะไรเสียหาย”

“นั่นก็ช่างมันเนอะ” ในเมื่อเจ้าตัวไม่ใส่ใจ แล้วคนที่ไม่มีความเสี่ยงอย่างเธอจะใส่ใจทำไม

“ว่าแต่โรแลนด์ทานมื้อเช้าสายมากเลยนะ”

“สายเหวอ นี่ก็เวลาปกติของคนที่นี่”

ชั้นนี้เหลือบมองนาฬิกาที่เกือบจะเก้าโมงอย่างงงๆ ไม่สายก็ไม่สาย วันนี้ก็เช่นเคย มื้อเช้าแบบอิตาลีที่ไร้ซึ่งของหวานใดๆ เป็นปกติของโรแลนด์แล้วก็คนที่นั่นเลย บนโต๊ะมีสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยนั่นคือกาแฟ คนอิตาลีขาดกาแฟกันไม่ได้จริงๆ นอกจากกาแฟก็จะมีนมร้อนเตรียมไว้ให้ มีกระปุกน้ำผึ้งที่อยู่ด้านข้าง วันแรกที่โรแลนด์รู้ว่าเธอไม่กินกาแฟ เขาก็เอาแต่ถามว่าจริงหรือๆ ไม่กินได้อย่างไร แต่หลังจากวันนั้นเขาก็เตรียมนมร้อนพร้อมน้ำผึ้งไว้ให้เสมอ ตอนนั้นไม่รู้แล้วว่าใครเป็นลูกน้องใครเป็นเจ้าของบ้าน แต่จะให้เธอไปเตรียมมื้อเช้าให้ เธอก็ยังไม่มีความสามารถถึงขั้นนั้น จะให้เสียใจให้คงจะเป็นความคิดที่ไม่ดีนัก

“อันนี้คือ?” ชั้นนี้เอ่ยถามเมื่อเจอของหวานที่มีลักษณะกึ่งทาร์ตกึ่งพายชิ้นใหญ่

“พีชคอสตาต้า แม่ผมทำเอง ให้เด็กเอามาส่งให้เมื่อเช้า”

“อ้อ~ขนมขึ้นชื่อของอิตาลี”

“รีบทานเถอะ วันนี้เราต้องเข้าประชุม”

ขนมรสชาติหวานกับนมร้อนหอมน้ำผึ้งที่ใส่ลงไปก็เข้ากันไม่เลวนัก แม้เธอจะคิดถึงข้าวไข่เจียว หรือข้าวมันไก่ยามเช้าในชีวิตเร่งรีบ ตอนเป็นนักศึกษาในดๆ ก็ตาม

“คือ...”

“ว่าไง” โรแลนด์เอ่ยถามเมื่อทั้งคู่ขึ้นรถมาได้สักพัก โดยที่เขา นั่งประจำตำแหน่งคนขับ

“ชั้นว่า...ชั้นยังทำงานไม่ค่อยคุ้มค่าจ้างเท่าไร บ้านก็ยังมาขออาศัยโรแลนด์อยู่ ข้าวเช้าโรแลนด์ก็ทำ แล้วดูตอนนี้สิ โรแลนด์กำลังขับรถเอง ให้ตาย!”

“ผมชอบขับรถเอง สบายใจเถอะ ส่วนมื้อเช้าก็แค่ชงกาแฟกับอุ่นนม ส่วนเรื่องงานค่อยๆ เรียนรู้ไป มันไม่มีอะไรมาก แคดูแลผม”

ยิ่งฟังชันนี่ยิ่งรู้สึกย้อนแย้งพิลึก

“ตั้งแต่เช้า สิ่งที่ชันทำเองคืออาบน้ำนะ นอกนั้นก็อย่างที่เห็น”
ชันนี่เอ่ยขึ้นอย่างแข็งๆ

“เอาเถอะ ไปถึงเวลางานผมจะใช้ชันให้หัวหมุน อย่างนี้โอเคมั๊ย”

“ว่าแต่ ชันต้องย้ายออกจากบ้านโรแลนด์เมื่อไหร่” เธอพยายาม
มองหาหอพักใกล้ๆ กับบ้านของโรแลนด์ ถ้าเขาเอ่ยปากเธอก็พร้อม
ที่จะย้ายทันที แต่นี่ก็เกรงใจจะแย่แล้ว เธอควรไล่หัวออกจากบ้าน
เจ้านายซะที

“อยู่กับผมไม่ดีตรงไหน” เสียงทุ้มต่ำฟังดูห้วนฉุดปกติ

“ใครบอกว่าไม่ดี มากกว่านี้ก็โรงแรมห้าดาวแล้ว”

“ฉันก็อยู่ไปสิ จะคิดย้ายออกทำไม ด้วยตัวงานแล้วแทบไม่ได้
อยู่โอตาลีเลย ปิดฤดูกาลแล้วก็จริง แต่เราก็ต้องไปทดสอบรถตามสนาม
ต่างๆ เพื่อเก็บข้อมูลเหมือนเดิม”

ชันนี่พยักหน้าเข้าใจกับข้อมูลที่ได้รับ

“เลิกคิดเรื่องเล็กน้อยพวกนี้เถอะ ชันจะได้นอนแต่โรงแรมจน
เฉียน มีรูมเซอร์วิสจนไม่ต้องกังวลว่าผมจะลุกขึ้นมาเตรียมอาหารให้
แล้วที่สำคัญ เราต้องนั่งแต่เครื่องบินกับรถตู้แทบตลอดเวลา ผมไม่มี
โอกาสได้ขับรถเองหรอก แค่ออยอยู่ใกล้ๆ ผมก็พอ”

ความกังวลที่สะสมมานานของชันนี่ถูกคำพูดเพียงไม่กี่ประโยค
ของโรแลนด์ปิดเป่าจนจางหายไปเพียงไม่กี่นาที

ทั้งสองก้าวเข้าห้องประชุมตามเวลานัด แต่ก็ยังซักว่าคน
ทั้งทีมที่มานั่งคอยโรแลนด์อยู่ดี หนึ่งในนั้นคือฟรานเชสโกที่นั่งติดกับ
มาริโอ นักแข่งประจำของทีม

มาริโอดูตกใจมากที่เห็นโรแลนด์ที่นี่ ผิดกับอีกคนที่เพิ่งเข้ามา
ร่วมทีมในปีนี้แท้ๆ แต่ใบหน้าหล่อเหลากลับไม่ยี่หระต่อสิ่งใด คล้ายรู้

อยู่แล้วว่าโรแลนด์ต้องมา

ถ้าคิดว่าการที่โรแลนด์วางมือแล้วชั้นนี้จะตงงานนั้นให้เลิกคิดไปได้เลย ตอนแรกที่เขาอธิบายให้เธอฟัง เธอทั้งแปลกใจและดีใจอย่างที่สุด โรแลนด์ผันตัวมาเป็นนักทดสอบรถประจำทีม พร้อมควบตำแหน่งหนึ่งในผู้บริหารของทีมรุ่นใหญ่ ไม่นับรวมที่เป็นเจ้าของทีมในรุ่นเล็กอีกหนึ่งทีม

อาจกล่าวได้ว่า โรแลนด์เลิกแข่งรถในสนามเท่านั้น นอกนั้นเขายังคงทำทุกอย่างเหมือนเดิม เพิ่มเติมด้วยภาระหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปกว่าเดิมอีกไม่รู้กี่เท่า ถ้าแฟน ๆ ของเขารู้ข่าวคงเก็บความดีใจไม่ได้แน่ เพราะในทุกๆ สนาม แฟนคลับจะได้เจอกับเขาเหมือนเดิมนั่นเอง

แม้จะปิดฤดูกาลไปแล้ว แต่งานของทีมแข่งรถกลับเพิ่งเริ่มต้นขึ้นต่างหาก เหมือนโรงเรียนที่ตอนปิดเทอมเด็กๆ อยู่บ้าน แต่ครูยังต้องมาทำงานที่โรงเรียนนั่นเอง

ชั้นนี้เริ่มงานของเธออย่างจริงจัง ด้วยการนั่งอยู่ข้างโรแลนด์เยื้องไปด้านหลังเล็กน้อย แล้วคอยจดทุกสิ่งที่ประชุมกัน ด้วยความที่ทุกคนคุยกันด้วยความเร็ว เธอจึงแปลงสารทุกอย่างเป็นภาษาไทยผสมตัวเลขเล็กน้อยที่ตนพอรู้ เพื่อความสะดวกของตัวเอง แต่ความแปลกประหลาดบนกระดานทำให้คนข้างตัวที่นั่งฟังการประชุมอยู่ถึงกับต้องเอ่ยถามเสียงเบาข้างใบหูเล็ก ด้วยกลัวว่าจะรบกวนคนอื่นที่อยู่ในห้องประชุม

“จดยะไร”

“เนื้อหาการประชุม”

“ในสมุดนั้นใช้สิ่งที่พวกผมกำลังคุยกันอยู่จริงหรือ”

“ค่ะ”

คนทั้งคู่ไม่ทันได้สังเกตว่ารอบข้างได้เงียบกันไปหมดแล้ว เพราะ

ทุกคนในห้องเอาแต่จับจ้องการคุยกันของทั้งสองคน ซึ่งไม่ได้รับทวนใคร แต่มันดึงดูดสายตาทุกคนเท่านั้นเอง

“นั่นภาษาอะไร” ประโยคคำถามที่มาพร้อมเสียงกลั่นหัวเราะอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ชั้นนี้ต้องเงยหน้าขึ้นมาตอบเสียงยียวน

“ภาษาเอเลี่ยน” ตอบเสร็จชั้นนี้ถึงกับชะงัก เมื่อได้รับรู้ว่าใบหน้าของเธออยู่ใกล้กับโรแลนด์มากเกินไปจนปลายจมูกชนกัน เจ้าตัวก็ไม่มีที่ท่าว่าจะผละออกไปก่อน

ปัง!

“จะประชุมกันต่อได้หรือยัง” เสียงหัวนที่มาร่วมกับการตบโต๊ะเสียงดังทำเอาคนสะดุ้งกันทั้งห้องประชุม ไม่เว้นแม้แต่ชั้นนี้ที่ผละออกจากโรแลนด์อย่างไว เมื่อหันไปทางต้นเหตุ เจ้าตัวก็จ้องมองเธอด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตรก่อนอยู่แล้ว

หลังจากนั้นบรรยากาศการประชุมที่เคร่งเครียดก็กลับมาอีกครั้ง มีช่วงพักให้ออกไปรับประทานอาหารมื้อเที่ยงในช่วงเวลาบ่ายแก่ แล้วกลับมาประชุมกันต่อจบจนเวลาเย็นการประชุมจึงเสร็จสิ้น

“วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไว้ไปทดสอบของจริงที่ทางสปอนเซอร์ส่งมาให้ที่สนาม ค่อยมาสรุปกันอีกทีว่าปีนี้เราจะใช้เครื่องยนต์ของปีไหน” จบคำประกาศนั้นของหนึ่งในทีมงาน โรแลนด์ก็หันมาทางเธอทันที

“วันนี้ดินเนอร์ที่ไหนกันดี”

แต่ชั้นนี้ยังไม่ทันได้ตอบอะไรก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา ชักการเก็บข้าวของบนโต๊ะเตรียมกลับบ้านของทุกคน

“ผมต้องการผู้จัดการส่วนตัว นั่นคือเงื่อนไขแรกที่เรாதกลงเซ็นสัญญากัน” ฟรานเชสโกนั่งไขว่ห้างจ้องมองมาทางเธอ พร้อมแสดงสีหน้าที่เหนือกว่ายามที่บอกความต้องการของตน

“ฟรานเชสโก นายอยากได้คนไหนก็ได้เลือกได้เลย” หนึ่งในตัวแทนทีมงานที่มีสิทธิ์ตัดสินใจเอ่ยขึ้น เพื่อต้องการจบปัญหานี้โดยเร็ว

“คนนั้น” นิ้วเรียวยาวชี้ตรงมาทางชั้นนี้ทันทีที่พูดจบ

“คนนี้ได้ ชั้นนี้เป็นผู้จัดการส่วนตัวของโรแลนด์ ไม่ใช่ของทีมโรแลนด์เป็นเจ้านายของเธอ เลือกคนอื่นเถอะ”

“ฉันเราก็ไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก สัญญาถือเป็นโมฆะ” ฟรานเซสโกลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันทีอย่างไม่แยแสใคร

“ความเป็นมืออาชีพของนายอยู่ที่ไหน”

เสียงเย็นเยียบดังขึ้นจากเจ้านายของเธอ ชั้นนี้ไม่เคยได้ยินโรแลนด์ใช้น้ำเสียงแบบนี้กับใครเลย นอกจากฟรานเซสโก

“แล้วข้อตกลงในสัญญาล่ะ มัน! อยู่! ที่! ไหน!” ฟรานเซสโกเอ๋อที่ละคำ เป็นการตอกกลับอย่างร้อนแรงไม่แพ้กัน

ความจริงปัญหาแค่นี้โรแลนด์ควรจะยอมเพื่อทีม แล้วก็จัดการให้ชั้นนี้เข้าเป็นพนักงานเต็มตัวซะ ทุกอย่างก็จะยุติ แต่ความนิ่งเฉยของโรแลนด์ทำให้ทุกคนหวั่นใจ แม้ภายนอกเขาจะดูใจดีมากแค่ไหน แต่สำหรับเรื่องที่เขาไม่ยอม ก็ไม่เคยมีใครบังคับเขาได้เช่นกัน

ชั้นนี้เห็นความกดดันที่อยู่รอบตัว ทุกคนต่างส่งสายตามาที่เขาอย่างตั้งความหวัง ให้ช่วยจบปัญหาพวกนี้ที่

“เราต้องคุยกัน” ชั้นนี้คิดว่าแซนฟรานเซสโกให้ลุกขึ้นจากเก้าอี้เจ้าตัวก็ยินยอมลุกขึ้นเดินตามอย่างว่าง่าย

“จะไปไหน”

“โรงแรมมั้ง มันจะได้จบสักที” ชั้นนี้แค่โมโห เลยทำปากดีไปอย่างนั้นเอง ใครจะไปคิดว่าเขาจะเอาจริง

“โอเค” ฟรานเซสโกหันกลับไปคว้ากุญแจรถยนต์ส่วนตัวที่วางอยู่บนโต๊ะ ก่อนหันไปบอกคนสนิทของตัวเอง

“คืนนี้ไม่กลับบ้านนะ อาจจะอยู่ยาวยันเช้า”

“ครับ”

“ไปสิ ยืนป้ออยู่ทำไม อย่าหวังว่าคืนนี้มันจะจบง่ายๆ ถ้านับ

จากสิ่งที่เธอเคยทำไว้”

ก่อนที่ฟรานเซสโก้จะได้ลากชั้นนี้ไปโรงแรมอย่างที่เขาปากว่า
โรแลนด์ก็เข้ามาขวางไว้ได้ทัน

“ตกลง!”

“ว่าไงนะ”

เสียงลากยาวคล้ายไม่แน่ใจในสิ่งที่ตนเองได้ยินดังมาจาก
ฟรานเซสโก้ แต่ฟังดูแล้วเจ้าตัวน่าจะกำลังกวนประสาทเสียมากกว่า

“หลังจากนี้ชั้นนี้จะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของนาย”

“ก็แค่นั้น” ฟรานเซสโก้ว่าจบก็สะบัดข้อมือเล็กทิงทันทันทีที่ได้ใน
สิ่งที่ต้องการ

“ชั้นนี้จะอยู่กับนายเฉพาะในเวลางานเท่านั้น” โรแลนด์เอ่ยเสียง
หุ่่มอย่างเคร่งเครียดให้รู้ว่าตนพูดจริง

“อันนั้นมันก็ต้องแล้วแต่เจ้าตัวเขา จริงมั๊ย” ฟรานเซสโก้เหยียด
ยิ้มอย่างไม่ใส่ใจในสิ่งที่โรแลนด์สั่ง

“ฉันจะอยู่กับคุณเฉพาะเวลางานเท่านั้น ฟรานเซส” ชั้นนี้เอ่ย
คล้ายตามโรแลนด์ทันที

“หิ” ฟรานเซสโก้แค้นเสียงทันทีเมื่อได้ยินในสิ่งที่ชั้นนี้พูด

ก่อนที่จะมีการปะทะคารมกันอีกรอบ หนึ่งในผู้บริหารของทีมก็
เข้ามาไกล่เกลี่ยเอง เพราะเขารู้ว่าตอนนี้โรแลนด์ยอมให้ฟรานเซสโก้
เต็มที่แล้ว เขาไม่อยากให้บรรยากาศในทีมแย่ไปกว่านี้นี้ ยังไม่ทัน
จะเริ่มงานกันเลย

“ไปคลิบกันเถอะ วันนี้ผมเป็นเจ้ามือเอง ด้อนรับคุณเข้ามาใน
ทีมกับฉลองวันเกิดย้อนหลังให้มาร์โคด้วยเลย”

คนที่ได้เลี้ยงวันเกิดแบบย้อนหลังถึงกับทำหน้าเหลอหลา ก็วัน
คล้ายวันเกิดของเขามันผ่านมาเป็นอาทิตย์แล้ว กินเหล้าจนหัวรำน้า
มาหลายรอบแล้ว จะมาเลี้ยงอะไรกันอีก แต่เมื่อเห็นการส่งชิกของ

เจ้านาย คนฉลาดเช่นเขาก็รับมุกทันที

“อ่า ครับๆ ฉลองรอบที่ร้อย แฮะๆ” ไปคลับประจำผมก็ได้ เดี่ยวโทร. ไปเหมาร้านให้เดี๋ยวนี้เลย”

เมื่อรู้ว่าจะมีกินเลี้ยงฟรี ทีมงานคนอื่นก็มีสีหน้าที่ดีขึ้น ทุกคนคึกคักกันจนลืมเรื่องบาดหมางเมื่อสักครู่นี้ไปหมดสิ้น ฟรานเซสก็ถูกเจ้ามือต้อนออกจากห้องประชุมเป็นคนแรก สุดท้ายจึงเหลือชั้นนี้กับโรแลนด์ที่ยืนกันอยู่สองคน

“ผมขอโทษนะ”

ชั้นนี้หันมามองโรแลนด์อย่างงุนงง

“ขอโทษเรื่องอะไร”

“เรื่องที่ผมต้องส่งชั้นไปทำงานกับฟรานเซส”

“ไม่เป็นไร ไว้ชั้นคุยกับเขาเอง ชั้นก่อเรื่องเอาไว้อย่างไร โรแลนด์ไม่ต้องรู้สึกผิดหรอก”

“พอจะบอกผมได้ไหมว่ามีเรื่องอะไรกันในวันนั้น” แม้เขาจะช่วยเธอไว้ก็จริง แต่กลับไม่รู้ว่ทั้งสองคนทะเลาะอะไรกัน เขารู้เพียงว่าฟรานเซสก็กัดไม่ปล่อยในทุกๆ เรื่อง

ชั้นนี้เกาหัวอย่างไม่รู้จะอธิบายเรื่องบาบอนนั้นยังไงดี “ก็แค่... ทะเลาะกันแบบเด็กๆ ค่ะ อย่าห่วงเลย”

“ทะเลาะแบบเด็กๆ ที่ไหน ตามล่ากันไปถึงบ้าน” โรแลนด์เอ่ยถามอย่างคาใจ

“ถ้าชั้นคุยกับเขาแล้วไม่ดีขึ้น ชั้นจะขอให้โรแลนด์ช่วยเอง ดีไหม”

เมื่อได้ยินสิ่งที่ทำให้สบายใจได้นิดหน่อย โรแลนด์ก็มีท่าทีผ่อนคลายขึ้น จึงหันมาถามความเห็นหญิงสาว

“เราจะไปกลับหรือกลับบ้านกันดี”

“ถ้าบอกว่าอยากกลับบ้านจะน่าเกลียดไหมคะ แต่ไม่เอาหรอก

ชั้นไม่อยากมีปัญหา เราไปคลับกันเถอะ”

จริงอย่างที่ชั้นนี้พูด ไม่มาค่นาเกลียด เพียงแค่ทั้งสองคน

ก้าวเท้าเข้าคลับ ทุกคนก็มีท่าทีผ่อนคลายทันที หากพวกเขาไม่ยอมมา วันที่ต้องทำงานด้วยกันจริงๆ คงจะมองหน้ากันไม่ติด ตัวโรแลนด์นั้นไม่เท่าไร เพราะทุกคนต่างเกรงใจ แต่กับชั้นนี้ที่เพิ่งเข้ามาร่วมทีม นั้นแตกต่าง เธอต้องพิสูจน์ตัวเองในการทำงานอีกเยอะ

มาริโอมองโรแลนด์ที่เดินโอบไหล่ผู้จัดการส่วนตัวเข้ามาในร้านก็รู้สึกสบายใจที่ทั้งคู่ยอมมา แต่เมื่อเหลือบมองฟรานเชสโกเมตใหม่ของเขาที่กำลังจ้องมองคนทั้งคู่แล้ว เขาก็ได้แต่ก้มใจ ฤดูกาลใหม่ของเขาช่างยุ่งเหยิงไม่หยุดหย่อนจริงๆ

“นี่มาริโอ ฝากของให้เจสซีหน่อย”

เขายืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์มองสถานการณ์รอบๆ ร้านไม่นานเสียงบาร์เทนเดอร์ประจำคลับที่เขาคุ้นเคยก็เรียกความสนใจไปจากเขา ก่อนจะโยนของบางอย่างมาให้เขาทันทีที่หันไปมอง มาริโอมองขวดในมือที่รับมา แล้วจึงต้องรีบมองหน้าคนโยนมาให้ เมื่อได้อ่านฉลากบนขวด

“นม?”

“เออ”

“คู่ชาฉันเนี่ยนะฝากซื้อนม”

“เออ เอาไว้แก่แสงก็”

“แก่แสงก็?”

“เออ!”

มาริโอไม่แปลกใจเท่าไรนัก เพราะปกติคนอิตาลีก็ชอบกินนมหรือพาสตาเพื่อแก่แสงก็กันอยู่แล้ว แต่แปลกใจที่เจสซีแสงก็ต่างหาก ดวงกันมาตั้งนานไม่เคยเห็นอาการแสงก็ของเจ้าหล่อนสักที เมื่อ

มารีโคถูกเพื่อนที่เป็นช่างร่วมทีมยื่นแก้วแอลกอฮอล์ให้ เขาก็วางขวดที่ได้รับมาลงบนโต๊ะอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะหันไปดื่มกินกับทีมงานต่อ

ยังไม่ทันเพียงคืนดี งานปาร์ตี้ก็ต้องเลิก เมื่อมีข่าวร้ายแรงแจ้งมาจากทีมงานว่ามีไฟไหม้โกดังเก็บของ ทุกคนจึงได้แยกย้ายกันกลับบ้าน ก่อนกลับชั้นนี้เดินผ่านมารีโค เขาก็เฝ้าชวดนมยัดใส่มือของเธอ บอกว่ามันเป็นของแก้แค้นของคนอิตาลี เธอรับมันมาแบบงงๆ ก่อนที่โรแลนด์จะบอกว่ามันเป็นคือเรื่องจริง ที่พวกเขาจะดื่มมันเมื่อรู้สึกเมามาก มารีโคคงเห็นว่าเธอเดินเซเลยเอานมมาให้ก่อนกลับ

สัมผัสของเธอทั้งหมดก็เป็นโรแลนด์เก็บกลับมาให้ ถ้าชั้นนี้ไม่ได้รู้สึกไปเอง เธอว่าทีมงานทุกคนเกลียดเธอโดยการเดินมาชนแก้วกับเธอทุกคน เมื่อโรแลนด์ขับรถมาถึงบ้านไม่นาน เขาก็ถูกตามตัวไป เพราะมันไม่ใช่ไฟไหม้เล็กๆ อย่างที่คิดแล้ว

“อยู่คนเดียวได้มัย”

“สบายมาก โรแลนด์ไปเถอะ” คล้อยหลังร่างสูง ชั้นนี้ก็เปิดขวดนมที่ถือติดมือมาตั้งแต่ในคลับขึ้นดื่ม หวังว่ามันจะช่วยให้เธอเป็นผู้เป็นคนมากกว่าตอนนี้

ออด...ออด...

“โรแลนด์ลืมของเธอ”

แก๊วก!

ชั้นนี้วางขวดนมในมือหลังจากดื่มจนหมดแล้ว เดินเซเล็กน้อยเพื่อไปเปิดประตูให้คนที่กดออดอยู่ด้านนอก โดยที่ไม่ได้ส่องตาแมวดูก่อน เพราะเข้าใจว่าเป็นคนที่เพิ่งพรอดพรวดออกจากบ้านไปเมื่อสักครู่

เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่อยู่หลังบานประตู ชั้นนี้ก็รีบปิดประตูทันที แต่ก็ยังไม่ทันคนที่รอจังหวะจะอยู่ก่อนแล้ว แค่บานประตูถูกแง้มเขาก็ใช้ร่างกายที่กำลังยกแทรกเข้ามาภายในบ้านทันทีโดยที่เธอไม่ได้เชื่อเชิญ

“ว่าไง” เสียงทักที่ไม่ได้มีความเป็นมิตรดังขึ้น

“เดี๋ยวนี้ฉันตัวจากนักแข่งมาเป็นโจรแล้วเหอฟรานเซส” ชันนี่
ที่มีใบหน้าแดงก่ำเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ยังคงมีสติอยู่มากโขพอที่จะ
โต้ตอบผู้ไม่หวังดีที่บุกรุกมาหาเธอในยามวิกาลได้

“ฉันยังไม่ได้หยิบอะไรสักชิ้น ทำไมมากล่าวหากันแบบนั้นเล่า”

“โรแลนด์ไม่อยู่ ไปดูไฟไหม้ในที่เกิดเหตุ คุณกลับบ้านไปได้แล้ว”

“อันนั้นฉันรู้อยู่แล้ว”

“อย่าบอกนะว่าไฟไหม้เพราะ...” ชันนี่ผวา ชี้น้ำชายตรงหน้า
ทันที

“เฮ้! อย่ากล่าวหากันสิ ฉันก็อยู่ที่คลับ จะรู้เรื่องทันทีมันแปลก
ตรงไหน” ฟรานเซสก็มีท่าทีไม่ยี่หระสักนิด แม้ตนเองจะถูกสงสัย เข
ก็ยังคงอารมณ์ดี พร้อมไล่ต้อนร่างเล็กไปเรื่อยๆ ไม่ใช่ไม่เห็นว่ชันนี่
พยายามหาหนทางรอดโดยการสอดส่ายสายตาคาดหาตัวช่วยไปมา

“ก็แล้วทำไมไม่รีบไปดูเหตุการณ์ที่สนามเล่า!”

“ฉันไม่ใช่นักดับเพลิง จะไปทำไม สู้มาอยู่เป็นเพื่อนเล่นคุณ
ผู้จัดการรอรแลนด์กลับมาดีกว่า สนุกกว่าตั้งเยอะ แต่ดูท่าเหตุการณ์
ที่สนามน่าจะบานปลาย คงไม่ได้กลับบ้านง่ายแล้วละสินี่”

คำบอกเล่าที่มาพร้อมความนัยเชิงขมขู่ของฟรานเซสก็ ทำให้
ชันนี่ที่รอจังหวะเขาเพลอวังเข้าห้องนอนของตนเองพร้อมปิดประตู
ลงกลอนทันที

ตึกตึก...ตึกตึก...ตึกตึก...

เมื่อรู้สึกว่ตนเองปลอดภัยในระดับหนึ่งแล้ว ร่างบางก็ถึงกับ
ทรุดนั่งอยู่ตรงประตูด้วยความอ่อนล้า เสียงหัวใจเต้นกระหน่ำจนกลัว
ว่มันจะทะลุออกมา

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“เปิดประตู”

ใครยอมเปิดคงใจเต็มที่ ชั้นนี้ถูบอกลบใจตัวเองอย่าง
เจ็บเขี้น ก่อนค่อยๆ ลูกควานหากระเป๋าสะพายของตัวเอง เพื่อหยิบ
โทรศัพท์มาโทร. ขอความช่วยเหลือ แต่เธอก็ต้องพบกับความจริงที่โหด
ร้าย เพราะโรแลนด์เป็นคนเก็บกระเป๋าของเธอตอนออกจากคลับ และ
ตอนนี้ชั้นนี้ก็ไม่รู้ว่ากระเป๋าใบน้อยของเธออยู่ที่ไหน

“ห้า” เสียงนับเลขดังขึ้นซ้ำๆ ชวนหวาดผวามันน้อย

“ฉันบอกให้เปิดประตู”

ชั้นนี้กวาดตามองรอบห้องนอน โชคดีจริงๆ ที่บ้านของโรแลนด์
ยังคงมีโทรศัพท์บ้านติดอยู่ ชั้นนี้จำเบอร์ของโรแลนด์ได้แม่นยำ เพราะ
ตอนได้รับนามบัตรมา เธอก็เอาแต่มองหมายเลขนั้นซ้ำไปซ้ำมาไม่รู้กี่
รอบจนจำมันได้อย่างขึ้นใจ

“สี่”

“แฮก...แฮก...” ลมหายใจหนักหน่วงถูกพ่นออกมาจากร่างบาง
หัวใจเต้นเร็วเร็วจนจับจังหวะไม่ได้ เหงื่อผุดขึ้นล้อมกรอบหน้าหวานจน
เปียกชื้น อาการสับสนร้อนสับสนหนาวคล้ายคนจับไข้ แต่เจ้าตัวกลับ
ไม่ได้ใส่ใจกับอาการผิดปกติของร่างกายตน เธอเพียงรีบคว้าโทรศัพท์
ไร้สายที่ตั้งอยู่ข้างเตียงนอนขึ้นมากดด้วยความว่องไว

ตีต ตีต ตีต

ชั้นนี้ฟังเสียงรอสายด้วยใจเต้นไม่เป็นสำ เสียงนับถอยหลังก็ยัง
กดดันเธอจนถึงที่สุด

“สาม”

ตีตตต...

เสียงฟรานเซสก็ดังขึ้นพร้อมกับสัญญาณโทรศัพท์ที่ถูกตัดไป
เพราะไม่มีคนรับสาย ชั้นนี้ยังคงมุ่งมั่นที่จะติดต่อหาโรแลนด์อย่าง
ไม่ย่อท้อ เพราะเธอเฝ้ารอที่จะรู้ว่าเบอร์ฉุกเฉินของที่นี่คืออะไร
ฉะนั้นความหวังเดียวของเธอคือโรแลนด์

“รีบเปิดก่อนที่ฉันจะหมดความอดทนดีกว่า”

ไม่นานฉันก็กดโทร. หาโรแลนด์เป็นรอบที่สาม เธอถือโทรศัพท์ไปนั่งแนบใบหูฟังสถานการณ์ด้านนอกที่เริ่มเงียบไปแล้ว อย่างน้อยเขาก็นับไม่ครบ และที่สำคัญเธอก็ยังมีประตูลงบันไดข้างหน้าขวางกั้นอยู่ ชั้นนี้ได้แต่ปลอบใจตนเอง แต่ไม่นานนักเธอก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงบางอย่าง

เพ็ล้ง!

ร่างสูงที่เธอมองไม่เห็นใบหน้าป็นเข้ามาทางหน้าต่างด้วยท่าที่สบายๆ ก่อนปล่อยไม้เบสบอลลงบนพื้นห้องอย่างแรง

แกรบ แกรบ แกรบ

บุคคลที่อยู่ในความมืดเดินเหยียบเศษกระจกตรงมาทางเธอช้าๆ ตอนนี้ฉันได้แต่หอบหายใจแรง มีบางพยายามเอื้อมคว้าลูกบิดประตูที่อยู่ด้านหลังเป็นที่พึ่ง แต่อยู่ๆ ประตูมันก็ถูกเปิดออกเองจากอีกฝั่ง

ตู้บ!

“ขอโทษที่ที่นับเลขไม่ครบ พอดีตอนเรียนไม่ชอบวิชาเลขเท่าไร ฉันชอบแต่วิชาเพศศึกษานะ”

รุ่งสาง ร่างเปลือยสองร่างที่กอดก่ายกันทั้งคืนพลันได้สติ ภาณุณาผุดลุกเข้าห้องน้ำทันทีที่รู้สึกตัว เมื่อออกมาก็ได้เห็นแม่สาวทรงเสน่ห์ที่เป็นคู่ขาเดินหาของบางอย่างไปทั่วห้องอย่างรุ่มร่าม

“ทำอะไรเจส”

“มาร์ค ขวดนมของเจสล่ะ”

“ขวดนมอะไร”

“ขวดนมที่บาร์เทนเดอร์ฝากมาร์คมาให้เจสไง”

“อ้อ ผมให้เพื่อนไปแล้ว”

“ได้ยังไงกัน!”

อาการคลุ้มคลั่งของสาวคนสนิททำให้มาร์โคถึงกับหน้าเหลือง

“เดี๋ยวผมพาไปซื้อใหม่ จะเอาอีกทีสิบขวดผมซื้อให้”

“โอ๊ย มาร์คไม่เข้าใจเจส!”

“ก็แล้วมันยังงี้ละโว้ย!”

“ก็นั่นมันไม่ใช่นมธรรมดา!”

“มันพิเศษตรงไหน ก็แค่นม!”

“มันผสมยาปลูกเช็กส์...ก็เจสจะกินเองตอนอยู่กับมาร์ค”

คนเสียงหวานตอบอ้อมแอ้ม แต่กลับสั่นสะเทือนใจคนฟังขั้นสุด

“ให้ตาย! เจสซี!”

หลังจากรู้ว่านมขวดนั้นมันพิเศษยังไง มาร์คก็สวมเสื้อผ้าลวกๆ
ทั้งคู่ขาแล้ววิ่งไปขึ้นรถยนต์ส่วนตัวที่จอดอยู่ด้านหน้า เพื่อรีบไปบ้าน
ของโรแลนด์ทันที ในใจได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้ชั้นนี้ตีมัน เพราะเขารู้
ว่าเมื่อคืนโรแลนด์ไม่ได้ค้างคืนกับเธอ มันต้องเกิดเรื่องเลวร้ายมากแน่ๆ
ถ้าเธอตีมันเข้าไป